

Steagul Roșu

Organ al Comitetului Raional P.M.R. Petroșani și al Sfatului Popular Raional

Anul VI(XI) Nr. 1435-36

Biblioteca Regională, Mai 1954

8 pagini 20 bani

Trăiască 1 Mai, ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii, ziua frăției muncitorilor din toate țările!

Strâns uniți sub gloriosul steag al internaționalismului proletar, oamenii muncii din toate țările lumii sărbătoresc ziua de 1 Mai, ziua frăției și solidarității celor ce muncesc de pretutindeni, sub semnul luptei pentru apărarea măreței cauze a păcii, pentru democrație și socialism. Mai puternică și mai numeroasă ca oricând este armata de multe milioane de oameni ai muncii din toate țările care luptă pentru triumful politicii de asigurare colectivă a păcii și securității asupra politicii de dezbinare și război dusă de cercurile agresive ale imperialismului. Mai ferm, mai puternic, este glasul popoarelor care cer adoptarea propunerilor de pace ale Uniunii Sovietice, încetarea cursei înarmărilor, desținderea situației internaționale și consolidarea păcii.

Măreț este bilanțul trecerii în revistă a uriașelor forțe ale păcii, democrației și socialismului. Oamenii muncii din toate țările privesc cu admirație spre minunatele succese obținute de poporul sovietic condus de gloriosul partid Comunist al Uniunii Sovietice, în lupta pentru construirea comunismului.

Bucurându-se de sprijinul imens al Uniunii Sovietice, poporul de multe milioane al Chinei populare, popoarele țărilor de democrație populară din Europa obțin noi succese în opera de construire a socialismului. Creșterea producției industriale și agricole, marile înfăptuiri pe tărâm social și cultural, oglindesc cu deosebită putere hotărârea cu care popoarele țărilor de democrație populară își înfăptuiesc liber o viață îmbelșugată.

Poporul român, eliberat de marea Uniune Sovietică și cu sprijinul ei frățesc, e mândru de victoriile repurtate sub conducerea partidului în opera de construire a socialismului. Descătușat de robia capitalistă, bucurându-se de cele mai largi drepturi și libertăți, poporul nostru, constructor entuziasmat al vieții noi, a obținut asemenea succese în dezvoltarea economiei naționale pe care multe țări capitaliste nu le-au obținut în zeci de ani. Volumul producției industriale e de 3,5 ori mai mare față de 1948. Dintr-o țară înapoiată, jefuită nemilos de imperialism, țara noastră a devenit o țară cu o industrie puternică. În anii stăpînirii burghezo-moșierești țara noastră era nevoită să importe la prețuri cămătărești cele mai simple unelte. Astăzi, industria noastră constructoare de mașini a ajuns la o asemenea dezvoltare încît este în măsură nu numai să înzestreze ramuri întregi ale industriei metalurgice, petrolifere, miniere, industria ușoară și alimentară, ci să exporte asemenea mașini.

Oamenii muncii din Valea Jiului aduc contribuții de mare preț la opera de înflorire a patriei noastre noi. Producția de cărbune a minelor din Valea Jiului a crescut de 2,5 ori față de 1938. La 1 Mai, harnicii mineri ai Văii Jiului raportează cu mîndrie partidului și guvernului că planul global al producției de cărbune pe luna aprilie a fost îndeplinit și depășit.

În acest an, ziua de 1 Mai e sărbătorită de poporul nostru în plin efort pentru traducerea în viață a programului de măsuri economice elaborat de plenara C.C. al P.M.R. din august 1953. Înfrătuind politica partidului, poporul nostru muncitor pășește ferm pe calea întăririi și înfloririi patriei, pe calea făuririi unei vieți îmbelșugate pentru toți cei ce muncesc. Prin muncă dîrză, oamenii muncii din patria noastră aduc contribuții mari la întărirea frontului păcii și socialismului.

Cu totul alta este situația în țările capitaliste. Punînd economia țărilor capitaliste în slujba pregătirilor de război, capitaliștii monopolişti urmăresc stocarea de profituri maxime pe seama sărăcirii și adîncirii mizeriei maselor populare. Dar nici comenzile uriașe de armament, nici zvîrcolirile monopoliştilor nu pot feri economia țărilor capitaliste de criză.

Popoarele țărilor capitaliste nu sînt însă dispuse să urmeze politica de război și nenorociri pe care o duc cercurile guvernante. Ziua de 1 Mai din acest an găsește clasa muncitoare din țările capitaliste în plin avînt de luptă pentru cucerirea libertăților democratice, pentru independența națională, pentru o viață mai bună. În lupta pentru libertate și pîine se înfăptuiește unitatea de acțiune a clasei muncitoare din țările capitaliste, fapt concretizat prin succesele obținute în marile lupte greviste și uriașele demonstrații care au avut loc în Franța, Italia, Anglia, Germania occidentală și chiar în S.U.A.

În această luptă, masele populare din aceste țări găsesc un sprijin de granit în politica fermă de consolidare a păcii, de desțindere a încordării situației internaționale, de securitate colectivă promovată consecvent de Uniunea Sovietică. La conferința de la Geneva, spre care întreaga omenire își îndreaptă privirile în momentul de față, răsună din nou, cu deosebită putere, glasul Uniunii Sovietice care cheamă la pace, la rezolvarea tuturor problemelor litigioase pe calea tratativilor. Un succes remarcabil al forțelor păcii, îl constituie faptul că la această conferință participă și R. P. Chineză, fără de care nu poate fi concepută azi rezolvarea problemelor internaționale și cu atât mai puțin a problemelor Asiei. Popoarele cer ca lucrările acestei conferințe să contribuie la încetarea războiului în Indochina, la unificarea pașnică a Coreei.

La marea sărbătoare de la 1 Mai poporul muncitor al patriei noastre noi își manifestă din nou voința fermă de a lupta pentru consolidarea păcii și prieteniei între toate popoarele, pentru zădărnicierea planurilor războinice ale cercurilor agresive. Pentru că numai în condițiile păcii, poporul nostru muncitor are putință să pășească ferm sub conducerea partidului pe drumul bunăstării și al socialismului.

Schimburi de onoare

Zilei de 1 Mai, ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc, oamenii muncii din Valea Jiului i-au închinat anul acesta insuflețite schimburi de onoare. În cadrul acestor schimburi oamenii muncii din raionul nostru au dobîndit noi succese în sporirea producției și productivității muncii, în reducerea prețului de cost.

In întreprinderile carbonifere

Cimpă: La 28 aprilie colectivul minei Cimpă a organizat un schimb de onoare în cinstea zilei de 1 Mai. În această zi colectivul minei Cimpă a dobîndit un succes deosebit în producție: planul producției de cărbune a fost îndeplinit în proporție de 130,6 la sută, iar la pregătiri în proporție de 169,4 la sută.

Numeroase brigăzi de mineri au contribuit la supraîndeplinirea planului pe mină. Astfel, brigada minerului Geza Kopețin care recent a început să lucreze în contul anului 1958, a extras în această zi cu 68 la sută mai mult cărbune decît avea planificat, iar cele conduse de minerii Dănilă Herman, Gh-Tanco, Ioan Bouleanu, Toma Kacso și Eduard Müller și-au

întrecut productivitatea planificată cu 38-51 la sută.

Jieț-Lonea: Schimbul de onoare care a avut loc la mina Jieț-Lonea s-a încheiat cu depășirea sarcinilor de plan pe întreaga mină cu 22,6 la sută. Dintre brigăzile de mineri s-au evidențiat în mod deosebit cele conduse de tov. Simion Rusu, Toma Marinca, Iosif Bartha, Ștefan Boca, Constantin Pîrvu, Toma Nyulași și Gheorghe Ungureanu, care și-au întrecut sarcinile de plan în cadrul schimbului de onoare cu 30-67 la sută.

Aninoasa: Minerii din Aninoasa și-au întrecut sarcinile de plan la 28 aprilie — ziua schimbului de onoare — cu 11,4 la sută. La 28 aprilie colectivul sectorului IV a extras 258 tone de cărbune peste plan, colectivul secto-

rului III — 131 tone, iar colectivul sectorului II — 77 tone.

Depășirea tuturor realizărilor dobîndite în cinstea zilei de 1 Mai, a fost principalul obiectiv în jurul căruia brigăzile de mineri de la Aninoasa au desfășurat întrețrea în această zi. Și multe realizări anterioare au fost depășite. Brigada minerului Bela Both din sectorul IV a extras în această zi 107 tone de cărbune în plus, brigăzile minerilor Dumitru Luca, Martin Burlec, Petru Nedesca, Mihai Tucaciuc, Constantin Gherasim, Carol Ferenczi și altele au extras între 30-60 tone de cărbune peste sarcinile de plan.

Realizările dobîndite de minerii din Aninoasa confirmă că schimbul de onoare a fost temeinic organizat.

In alte întreprinderi

În cadrul schimbului de onoare de la Uzina de utilaj minier din Petroșani, echipa formată din turnătorii Gheorghe Mihalache și Silvestru Moraru au stabilit un adevărat record de productivitate, depășindu-și sarcinile de plan cu 642 la sută.

Cîte 2—3 planuri zilnic au realizat în schimbul de onoare și muncitorii Ana Cucurudea, Ioan Oprea, Nicolae

Biro, Gavrilă Dan, Zoltan Fenedi, Ștefan Habina, Gh. Fonea, Ion Pelger, Gheorghe Nicolae și alții.

Mecanicii și fochiștii de la depoul C.F.R. Petroșani au remorcat în cadrul schimbului de onoare trenuri cu supratonaj. Echipele conduse de mecanicii Aurel Tuța, Gligor Crișan, Dumitru Hera, Ion Banu, Aurel Marcu și

Vasile Enciu au remorcat trenuri de marfă cu un supratonaj de 300-800 tone. Mecanicii Iosif Barbura, Alexandru Călugăr și Traian Balog de la trenurile de călători au economisit între 1-1,5 tone de combustibil.

Economii însemnate de combustibil au realizat și echipele de la trenurile de marfă.

Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Cuvîntarea primului secretar al C. C. al P. C. U. S.,
tovarășul N. S. Hrușciiov

MOSCOVA (Agerpres). — TASS transmite cuvîntarea rostită la 26 aprilie de N. S. Hrușciiov, prim-secretar al C.C. al P.C.U.S., la sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Tovarăși deputați!

Poporul sovietic a obținut mari succese în construcția economică și culturală, în ridicarea bunei stări a oamenilor muncii. Aceste succese au fost obținute datorită faptului că partidul comunist conduce în mod ferm și hotărît Țara Sovietică pe calea indicată de genialul nostru conducător și învățător, întemeietorul partidului comunist și statului sovietic — V. I. Lenin. (Aplauze furtunoase, prelungite). Îndeplinind poruncile lui Lenin, partidul, Comitetul său Central în frunte cu marele continuator al operei lui Lenin — I. V. Stalin, au întărit neîncetat statul sovietic, l-au transformat într-un puternic stat socialist, bastion invincibil al păcii în întreaga lume. Am obținut aceste succese datorită faptului că toate popoarele Uniunii Sovietice aprobă și sprijină călduros politica partidului comunist, că eroica noastră clasă muncitoare, glorioasa țărănimă colhoznică, intelectualitatea sovietică eșită din popor nu-și cruță forțele și munca în lupta pentru înlăturarea mărețelor planuri de construire a comunismului. (Aplauze prelungite).

În alegerile pentru Sovietul Suprem al U.R.S.S. din 14 martie, poporul nostru și-a manifestat încă o dată coeziunea sa de monolit în jurul partidului comunist și guvernului sovietic. Votul unanim acordat candidaților blocului comunistilor și celor fără partid este una din manifestările aprobării și sprijinirii de către întregul popor a politicii partidului nostru și o expresie a faptului că oamenii sovietici sînt convinși că deputații Sovietului Suprem al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste — organul suprem al puterii de stat a țării — vor justifica înalta încredere a poporului și că vor lupta cu abnegație pentru înflorirea continuă a patriei socialiste. (Aplauze).

Cea mai importantă sarcină a noastră pentru perioada ce urmează este ca, fără a slăbi atenția față de dezvoltarea industriei grele — care este temelia temelii economiei sovietice — să se organizeze un avînt impetuos al agriculturii, să se sporească considerabil producția de articole de consum popular, să se asigure în măsură îndestulătoare în următorii 2-3 ani aprovizionarea populației cu mărfuri industriale și alimentare, să se ridice în mod categoric nivelul de trai al oamenilor muncii.

Proiectul bugetului de stat al U.R.S.S. pe 1954 prevede uriașe alocări pentru dezvoltarea continuă a tuturor ramurilor economiei naționale. Sînt sporite considerabil cheltuielile pentru înlăturarea programului trasat de partid și guvern, privind avîntul impetuos al bunei stări a oamenilor sovietici. Numai pentru dezvoltarea agriculturii s-a prevăzut cheltuirea a 74,4 miliarde ruble, ceea ce reprezintă o creștere de 42,4 la sută în comparație cu 1953.

Pentru lărgirea continuă a producției mărfurilor de consum popular se alocă 31 de miliarde de ruble, ceea ce reprezintă o creștere de 45,7 la sută în comparație cu anul trecut. Pentru acțiuni social-culturale s-a prevăzut cheltuirea a 141,3 miliarde de ruble, adică cu aproape 10 la sută mai mult decît în anul trecut.

Avem toate mijloacele tehnico-materiale necesare pentru rezolvarea sarcinilor unui continuu și puternic avînt al economiei naționale a țării. Atenția organizațiilor sovietice, de partid și economice trebuie să fie îndreptată spre folosirea cu pricepere a acestor mijloace, spre transforma-

rea posibilităților existente în realitate.

Noi luptăm pentru marea cauză a poporului — construirea comunismului. Pentru realizarea acestui țel trebuie să muncim, încordîndu-ne din plin forțele. Trebuie să spunem acest lucru pentru că nu toți sînt încă profund conștienți de marea importanță și complexitate a muncii pe care trebuie să o îndeplinim. Sarcina noastră este de a mobiliza toate rezervele interne din industrie, din transporturi, din agricultură.

V. I. Lenin a subliniat în repetate rînduri însemnătatea primordială pe care o are creșterea productivității muncii pentru construirea cu succes a societății comuniste. El a arătat că productivitatea muncii constituie factorul cel mai important, factorul principal pentru victoria noii orînduirii sociale.

În țara noastră s-a realizat o creștere considerabilă a productivității muncii: în 1953 productivitatea muncii în industrie a depășit nivelul anului 1940 cu 71 la sută. Totuși în această privință mai există lipsuri serioase. Într-o serie de ramuri ale industriei, în numeroase întreprinderi se acordă insuficientă atenție mecanizării producției și mai ales mecanizării muncilor auxiliare. Din vina unor conducători nepăsători din economie, tehnica de prim rang este adesea folosită cît se poate de defectuos. Acest lucru îl putem ilustra prin următorul exemplu: numărul mașinilor de transport al materialului lemnos de care dispun exploatarea forestiere ale Ministerului Industriei Forestiere și al Industriei Hirtiei a crescut în 1953 de trei ori în comparație cu 1940, numărul tractoarelor — de șase ori, al locomotivelor — de șapte ori. În prezent, la exploatarea forestiere există 17.000 de centrale electrice, aproximativ 120.000 de fierăstraie electrice, care n-au existat înainte de război; și totuși productivitatea muncii lucrătorilor de la exploatarea forestiere rămîne de mulți ani la un nivel scăzut și nici pînă în prezent n-a atins nivelul dinainte de război. Acest lucru constituie un rezultat al organizării defectuoase a muncii, a folosirii extrem de nesatisfăcătoare a mecanismelor. O serioasă răminere în urmă în îndeplinirea planurilor de creștere a productivității muncii are loc și într-o ramură alăt de importantă a economiei naționale cum este industria cărbunelui, deși această ramură este înzestrată cu o tehnică înaintată și dispune de cadre excelente de muncitori calificați și de specialiști.

Este timpul să se înțeleagă în sfîrșit că fără o creștere considerabilă și neîncetată a productivității muncii nu este posibilă rezolvarea cu succes a sarcinilor dezvoltării continue a industriei grele, asigurarea avîntului considerabil al agriculturii, al industriei ușoare și alimentare. Aceasta este veriga principală de care trebuie să ne prindem pentru a obține un și mai puternic avînt al tuturor ramurilor economiei naționale. În cel de la 5-lea cincinal, aproximativ trei sferturi din întreaga creștere a producției industriale trebuie obținută prin creșterea productivității muncii.

Folosirea mai completă a capacităților de producție reprezintă o mare rezervă pentru dezvoltarea continuă a industriei. Sînt destule întreprinderi, care avînd aceleași condiții în ceea ce privește înzestrarea tehnică, cadre și suprafețe de producție, sînt departe de a obține aceiași indici. Iată unul din numeroasele exemple. Uzinele de tractoare de la Stalingrad și Harkov sînt înzestrate în general cu același utilaj. În decembrie 1949 ele au trecut simultan la producția de tractoare Diesel. Or, indicii tehnico-economici ai acestor uzine sînt diferiți. Anul trecut la uzina de trac-

toare din Harkov, în comparație cu uzina de tractoare din Stalingrad, volumul de muncă necesar pentru producția unui tractor a fost cu 2,4 la sută mai mic, producția pe cap de muncitor a fost cu aproape 10 la sută mai mare, pierderile de pe urma rebuturilor cu 41 la sută mai mici, prețul de cost al tractorului — cu 10 la sută mai mic. Aceasta se explică prin faptul că la uzina de tractoare din Harkov se acordă o mai mare atenție introducerii în producție a tehnologiei înaintate și a metodelor de muncă de mare randament. Dacă conducătorii Ministerului Construcțiilor de Mașini ar organiza cum se cuvine transmiterea experienței înaintate în muncă, acest lucru ar ajuta la creșterea indicilor tehnico-economici atît la uzina de tractoare din Stalingrad, cît și la cea din Harkov.

Îndreptînd eforturile lucrătorilor din toate ramurile industriei spre lupta pentru creșterea continuă a productivității muncii este necesar ca, în același timp, să se sublinieze cu toată tăria sarcina primordială și urgentă de ridicare a calității producției și de reducere a prețului de cost.

Nu se mai poate tolera situația ca multe întreprinderi să nu îndeplinească vreme îndelungată planurile de stat și sarcinile privind indicii de calitate. Este o chestiune de onoare a lucrătorilor fiecărei întreprinderi de a da o producție de prima calitate, de a lichida pentru totdeauna fenomene rușinoase cum sînt fabricarea de mărfuri de proastă calitate și pierderi mari din cauza rebuturilor.

Tovarăși!

La plenaryle din septembrie și februarie-martie ale Comitetului Central al partidului au fost dezvoltate mari lipsuri într-o serie de ramuri ale agriculturii, au fost indicate căile de lichidare a acestor lipsuri. Faptul că Comitetul Central al partidului a dezvoltat cu hotărîre delăsarea existentă în unele ramuri ale producției agricole dovedește forța partidului nostru și a poporului sovietic, tăria orînduirii socialiste. Oamenii sovietici sînt convinși că lipsurile existente vor fi înlăturate în viitorul cel mai apropiat.

Oamenii muncii din țara noastră au pornit cu multă energie la traducerea în viață a măsurilor îndreptate spre un avînt al agriculturii. Chema rea partidului și guvernului către oamenii sovietici de a lua parte la valorificarea pămînturilor virgine și înțelenite a avut un larg ecou. În decurs de două luni, peste o jumătate de milion de patrioți sovietici s-au adresat cu rugămîntea de a fi trimiși să lucreze la valorificarea de noi pămînturi. Peste 80.000 de agronomi, ingineri, mecanizatori și alți lucrători au fost trimiși la această muncă de onoare și răspundere.

Oare acest lucru nu constituie încă o dovadă grăitoare a înaltei unități moral-politice a poporului sovietic, a spiritului politic și a hotărîrii de a face totul pentru construirea comunismului? Acest lucru dovedește de asemenea și faptul că interesele partidului nostru, ale guvernului sovietic și ale poporului sînt identice, dovedește tăria alianței de nezdruccinat a clasei muncitoare și țărănimii colhoznică.

Industria noastră socialistă satisface cerințele necesare ale agriculturii în ceea ce privește tehnica. Într-un termen scurt au și fost trimise pentru valorificarea de noi pămînturi 15.000 de puternice tractoare Diesel, zeci de mii de pluguri, semănătoare și alte mașini agricole. Avem deplină certitudine că în decurs de doi ani vom valorifica cu succes 13.000.000 de hectare de pămînturi virgine și înțelenite.

Luptînd pentru ridicarea producției la hectar la toate culturile agricole

este necesar să se obțină o folosire mai rațională a tuturor pămînturilor în colhozuri și sovhozuri și să se continue și pe viitor munca pentru lărgirea suprafețelor însămînțate prin valorificarea de noi pămînturi, din care mai avem destule.

În prezent, în întreaga țară se desfășoară muncile agricole de primăvară. Realizarea cu succes a însămînțărilor de primăvară în anul acesta trebuie să fie un mare pas în lupta pentru sporirea producției de cereale, pentru ridicarea producției la hectar la toate culturile agricole. Toate organele noastre locale sovietice, de partid și agricole sînt chemate să conducă munca intensă a lucrătorilor din agricultură și să asigure desfășurarea organizată a însămînțărilor de primăvară și a muncilor agricole următoare.

Avem toate posibilitățile pentru a asigura un puternic avînt al agriculturii. Trebuie numai să folosim cu pricepere aceste posibilități. Principala atenție trebuie să fie acordată întăririi conducerii colhozurilor, sovhozurilor și S.M.T.-urilor, întăririi conducerii raioanelor.

Ce lipsește multora dintre cadrele noastre de conducere? Eu aș spune că le lipsește un mod concret de a munci, priceperea de a seza la timp lipsurile, de a le îndrepta. Sînt destui tovarăși care sînt tentați să enumere numai lipsurile dezvoltate de Comitetul Central al partidului, iar la ei în colhoz sau în raion, în regiune sau republică, nu observă lipsurile concrete, nu luptă pentru lichidarea lor, desfășoară slab munca organizatorică.

Eforturile fiecărui lucrător în S.M.T.-uri, sovhozuri, ale fiecărui colhoznic, ale tuturor specialiștilor din agricultură trebuie să fie îndreptate spre lupta împotriva lipsurilor concrete, spre îmbunătățirea muncii fiecărui colhoz, sovhoz, a fiecărei stațiuni de mașini și tractoare.

Economia cerealiară constituie baza întregii producții agricole. De aceea, partidul și guvernul iau toate măsurile pentru sporirea continuă a producției de cereale pentru satisfacerea deplină a nevoilor crescînde ale populației în ceea ce privește pîinea, pentru a asigura cerealele furajere necesare creșterii vitelor și pentru a completa rezervele de stat. Această sarcină poate fi rezolvată și ea va fi rezolvată, fără îndoială, prin sporirea producției la hectar și prin valorificarea pămînturilor virgine și înțelenite.

Pentru ca industria noastră să producă o cantitate suficientă de țesături, de îmbrăcăminte pentru populație, este necesar să fie lărgite considerabil suprafețele însămînțate și să fie sporită recolta globală de culturi tehnice, care dau materia primă pentru industrie, mai ales de bumbac, în cu fir lung, cîneș și altele. Pentru a avea mai mult zahăr trebuie lărgite suprafețele însămînțate cu sfeclă de zahăr și trebuie sporită producția la hectar. Pentru a satisface nevoia de fructe trebuie plantate livezi de pomi și arbuști și vii. În legătură cu aceasta nu trebuie să uităm că pentru a obține o livadă rodnică este nevoie de nu mai puțin 8—10 ani.

Fiecare regiune și, în primul rînd raioanele Moscovei, Leningradului, Uralului, Donbasului, Kuzbasului și altor centre industriale, precum și regiunile din Extremul Orient trebuie să rezolve încă în acest an sarcina asigurării oamenilor muncii cu cartofi, legume și zarzavaturi.

Dezvoltarea creșterii animalelor este de cea mai mare importanță pentru asigurarea populației cu produse alimentare de bună calitate și a industriei cu materii prime. Totuși, uriașele posibilități pentru dezvoltarea creșterii animalelor sînt folosite in-

(Continuare în pag. 3-a)

Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Cuvîntarea primului secretar al C. C. al P. C. U. S.,
tovarășul N. S. Hrușciiov

(Urmăre din pag. 2-a)

suficient în multe regiuni, ținuturi și republici. Numărul vitelor, calculat pe fiecare 100 de hectare de pământ cultivabil, este încă redus, productivitatea creșterii animalelor este scăzută.

Colhozurile și sovhozurile din fiecare zonă trebuie să lupte cu perseverență pentru a obține la fiecare 100 de hectare de teren cultivabil aceeași cantitate de cereale, lapte, carne, lână, piele, legume și zarzavaturi, cartofi și alte produse pe care o obțin colhozurile și sovhozurile unitate din zona respectivă.

În țară se desfășoară larg întrecerea pentru dreptul de a participa la Expoziția agricolă unională care se deschide anul acesta. Această expoziție va avea un rol important în răspîndirea experienței colhozurilor, S.M.T.-urilor și sovhozurilor fruntașe, a experienței inovatorilor în producția agricolă și a realizărilor științei și va fi o pirghie puternică în lupta pentru avîntul tuturor ramurilor agriculturii țării.

Tovarăși! Pentru a merge cu succes înainte este necesar să îmbunătățim și să perfecționăm permanent munca aparatului de stat. Aparatul de stat sovietic în ansamblu a înregistrat, fără îndoială, succese importante în rezolvarea sarcinilor construcției economice și culturale. Dar pe lângă aceste succese nu putem să nu vedem și lipsuri serioase. La noi s-a încetățenit o practică greșită care constă în aceea că centrul de greutate în activitatea multor instituții s-a concentrat nu asupra muncii organizatorice, ci asupra întocmirii unui mare număr de diferite directive, dispoziții și ordine, de tot felul de rapoarte și situații, asupra ținerii de numeroase ședințe și consfătuiri, care rup pe oameni de munca vie.

După Hotărîrea C.C. al P.C.U.S. „Cu privire la lipsuri serioase în activitatea aparatului de partid și de stat” se aplică măsuri concrete pentru lichidarea metodelor cancelarist-birocratice de conducere, se reduce corespondența și situațiile de prisos, se întărește conducerea vie a muncii de jos. Totodată, trebuie arătat că unii conducători n-au tras concluziile necesare din indicațiile C.C. al partidului și pînă în prezent nu și-au schimbat stilul și metodele activității lor.

La plenarele din septembrie și din februarie-martie ale Comitetului Central al partidului au fost scoase la iveală lipsuri serioase în activitatea Ministerului Agriculturii, Ministerului Sovhozurilor ale U.R.S.S. și a organelor lor locale. Totuși, reorganizarea muncii acestor ministere se desfășoară încet, iar structura aparatului lor continuă să rămînă greoaie. Este suficient să arătăm că la Ministerul Agriculturii al U.R.S.S. există 422 de direcții, servicii și sectoare. Reorganizarea s-a făcut astfel încît la fiecare doi funcționari ai ministerului revine cîte un șef.

(Insuflețire în sală).

Trebuie să se țină seama de greșelile comise în reorganizarea ministerelor agricole și să nu se admită ca greșeli similare să fie comise în alte ministere.

Se știe că în ultimul timp au fost adoptate o serie de hotărîri cu privire la divizarea unor ministere. După cum a arătat experiența, ministerelor mari care reunesc multe ramuri ale economiei naționale și un număr uriaș de întreprinderi diferite le vine greu să conducă operativ aceste ramuri și întreprinderi. De aceea, s-a considerat indicat să se treacă la divizarea unor asemenea ministere. De-

cretele respective ale Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. sînt prezentate spre examinare Sovietului Suprem.

Unii miniștri consideră că sarcina lor este să creeze aparate greoaie și cu un efectiv numeros. Și în această privință, ei trebuie corecți. Divizarea trebuie efectuată astfel încît efectivul aparatului noilor ministere să nu depășească în nici un caz numărul funcționarilor care există în prezent în ministerele din care se desprind noile ministere.

Cred că această propunere nu va întruni simpatia deosebită a unor miniștri (Insuflețire în sală). Dar sînt convins că această propunere, îndreptată spre îmbunătățirea activității aparatului nostru de stat, va fi sprijinită de către deputați. (Aplauze).

Reorganizarea ministerelor nu trebuie efectuată mecanic; în această reorganizare trebuie să se pornească de la sarcina creșterii capacității de muncă a aparatului de stat și a îmbunătățirii continue a conducerii întreprinderilor. În acest scop, trebuie să se reducă în mod considerabil corespondența, numărul excesiv de mare de situații, să se stîrpească fără cruțare birocratismul, stilul conțopist de conducere. Numai în acest fel se poate îmbunătăți activitatea aparatului de stat și se poate desfășura mai bine activitatea de organizare a producției, cu un număr mai restrîns de oameni.

Dacă vom porni pe linia celei mai mici rezistențe și vom crea în noile ministere aparate uriașe, nici o reorganizare nu va fi de folos.

În fața tuturor ministerelor, inclusiv a celor noi organizate, stă sarcina îmbunătățirii prin toate mijloacele a conducerii concrete a fiecărei întreprinderi, sarcina ridicării simțului de răspundere al fiecărui lucrător de sus și pînă jos pentru îndeplinirea planurilor economiei naționale.

Lucrătorii din organele locale a-nunță că mai primesc încă numeroase directive, dispoziții și ordine din partea ministerelor și a organizațiilor republicane și regionale. Astfel, uzina de mașini agricole din Riazan a primit anul trecut din partea Ministerului Construcției de Mașini 2.580 de directive diferite, iar în primele două luni și jumătate ale anului curent — 640 de directive. Direcția acestei uzine a expediat în cursul anului trecut 10.250 diferite hîrtii, iar în primele două luni și jumătate ale acestui an — 3.000 de hîrtii. Comitetul executiv regional Kuibîșev (președinte tov. Petruhin) a trimis anul trecut organelor locale aproximativ 12.000 de instrucțiuni, directive și telegrame (Insuflețire în sală).

Cum să nu ne amintim, în legătură cu aceasta, admirabilele cuvinte ale lui Saltikov-Scedrin din povestea despre un șef zelos. „Vai de urbea — scria marele satiric — în care un șef toarnă la rezoluții fără socoteală” (Risete în sală). Aceste cuvinte, după cum vedeți, nu și-au pierdut semnificația nici în vremea noastră.

În dezvoltarea cu succes a economiei naționale un rol important îl are înlăptuirea perseverență a celui mai strict regim de economii. În bugetul de stat sînt prevăzute alocații de multe miliarde pentru construcția economică și culturală. Aceste fonduri trebuie cheltuite gospodărește, trebuie socotită și prețuită literalmente fiecare rublă, fiecare copeică a poporului.

Trebuie să recunoaștem, tovarășii, că la noi mai dăinuie o atitudine ușuratică față de cheltuirea fondurilor statului,

Chiar în sistemul Ministerului Finanțelor al U.R.S.S. chemat să respecte cu strictețe disciplina financiară și regimul de economii există și prisos de personal și mari lipsuri în organizarea muncii financiare. Într-adevăr, nu arată oare lipsuri strigătoare faptul că într-o serie de raioane ale R.S.S. Carelo-Fine, chiar și după restrîngerea aparatului fiscal, există atîția agenți financiari încît salariul lor depășește suma plăților încasate în raioanele respective? (Insuflețire în sală). Astfel, în raionul Kalevala fondul anual de salarii al agenților fiscali este de 56.000 de ruble, în timp ce toate plățile încasate în acest raion de acești agenți reprezintă aproximativ 55.000 ruble (Risete). În raionul Suojärvi fondul de salarii al agenților fiscali depășește 26.000 ruble, în timp ce încasările lor sînt de 20.000 ruble (Risete). La noi se mai cheltuiesc multe fonduri pentru surplus de personal în diferite departamente și instituții. Nu este oare limpede ca acestor lucruri revoltătoare trebuie să li se pună cu hotărîre capăt?

Sarcina constă în a intensifica lupta împotriva denaturărilor birocratice în diferitele verigi ale aparatului, în a concentra atenția principală asupra muncii vii, organizatorice în întreprinderi, S.M.T.-uri, colhozuri și sovhozuri, în a dezvolta critica și autocritica, în a lupta cu perseverență pentru înlăturarea lipsurilor. Activității organizațiilor de partid, sovietice, economice și sindicale trebuie să acorde mai multă atenție satisfacerii nevoilor curente ale populației, să se preocupe mai în adîncime de problemele construcției de locuințe, de problemele deservirii nevoilor curente ale populației, de îmbunătățirea comerțului și alimentației publice în fiecare localitate.

Tovarăși! În toate orașele și satele întinsei noastre patrii se desfășoară mișcarea întregului popor pentru dezvoltarea continuă a industriei socialiste, sporirea producției mărfurilor de larg consum, pentru avîntul puternic al agriculturii.

Inițiativa patriotică a colectivelor întreprinderilor fruntașe din orașul și regiunea Moscova, care au pornit întrecerea pentru o înaltă productivitate a muncii, pentru sporirea producției pe suprafețele de producție existente, pentru îmbunătățirea calității ei și pentru reducerea prețului de cost, merită să fie sprijinită prin toate mijloacele și larg popularizată. La amploare întrecerea în întreprinderile din Leningrad, Kiev și din alte centre industriale ale țării.

În cursul întrecerii se ivesc multe procedee și metode de muncă noi. Dar nu pretutindeni inițiativa și experiența fruntașilor se bucură de sprijin. Din păcate, sînt conducători din economie care în loc să studieze cu migală și să răspîndească în mod activ tot ceea ce este nou, înaintat, resping propuneri prețioase. Se mai întîlnesc activiști care procedează după metode învechite de mult, care nu fac altceva decît să proclame asemenea „principii”: „Să-i dăm bătaie, fraților”, „Să-i dăm zor”, „Să-i dăm drumul repede”, „Să desfășurăm” și multe alte asemenea fraze searbăde, care nu obligă la nimic și care nu duc la nici un rezultat. Desigur, de la o asemenea conducere nu ne putem aștepta la ceva folositor.

În orice muncă este intolerabilă și dăunătoare atitudinea șablon, formală. Ea este cu atît mai intolerabilă în organizarea întrecerii. Or, mai sînt cazuri de atitudine birocratică și formală față de conducerea întrecerii.

Într-o serie de întreprinderi au fost stabilite numeroase formulare de evidență a întrecerii, există destule angajamente formale, ceea ce înăbușă inițiativa creatoare a maselor. La fabrica de biciclete din Harkov, pentru evidența întrecerii au fost create zeci de formulare diferite de evidență. Numai potrivit unuia din aceste formulare reieritor la introducerea metodelor înaintate de muncă, fiecare atelier trebuie să prezinte lunar un raport, în care trebuie să răspundă la peste 1.000 de întrebări. (Risete în sală). Zeci de lucrători transpiră întocmind și sintetizînd aceste rapoarte, fiind ruși de la o muncă folosită. Aceasta este o practică birocratică extrem de dăunătoare. Este necesar să înlăturăm cu hotărîre formalismul, atitudinea lipsită de discernămint, șablonară față de organizarea întrecerii.

Întrecerea este o operă vie, creatoare a maselor de milioane de oameni ai muncii. Ea a devenit o metodă încercată a construirii comuniste. Mlădițele comunismului pe care Lenin le-a văzut în subotnice s-au transformat astăzi în puternica întrecere socialistă — mișcarea măreață a oamenilor muncii pentru îndeplinirea cît mai rapidă a planurilor de dezvoltare a tuturor ramurilor economiei naționale.

Tovarăși! Ocupați cu munca pașnică, creatoare, noi traducem în viață cu consecvență o politică externă de pace, întărind și lărgind în permanență, pe bază de reciprocitate, legăturile de afaceri ale Uniunii Sovietice cu toate statele străine care manifestă interes față de aceasta. Întreaga istorie a dezvoltării statului sovietic constituie o pildă grăitoare a dragostei de pace a Uniunii Sovietice, a traducerii consecvente în viață a principiilor leniniste în relațiile U.R.S.S. cu celelalte țări. Sarcina noastră este de a duce și pe viitor o politică de pace, clară și apropiată popoarelor, de a întări legăturile de afaceri cu țările străine, de a dezvolta prin toate mijloacele comerțul cu ele pe baza avantajului reciproc.

Încă în primii ani ai puterii sovietice, V. I. Lenin a spus: „Există o forță mai mare decît dorința, voința și hotărîrile oricăruia din guvernele sau clasele dușmane; această forță o constituie relațiile economice mondiale generale — care le silesc să pășească pe această cale a legăturilor cu noi”.

Viața a confirmat justetea acestor cuvinte ale lui Vladimir Ilici. În ciuda tuturor uneltirilor, diferiților dușmani, se lărgeste an de an comerțul exterior al Uniunii Sovietice. În prezent, noi facem comerț cu 51 de state străine. În 1953 volumul comerțului dintre U.R.S.S. și firmele străine a crescut cu 11 la sută în comparație cu anul precedent, iar în comparație cu nivelul dinainte de război — de aproape patru ori. În țările burgheze crește numărul oamenilor care recunosc necesitatea imperioasă de a se dezvolta și adînci relațiile comerciale cu țara noastră, cu statele de democrație populară. O dovadă în acest sens sînt numeroasele delegații comerciale, în particular delegațiile de industriași și comercianți din Anglia, Argentina și alte țări, care au vizitat în ultimele luni U.R.S.S. și au încheiat o serie de importante tranzacții comerciale.

(Continuare în pag. 4-a)

Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Cuvîntarea primului secretar al C.C. al P.C.U.S.,
tovarășul N. S. Hrușciiov

(Urmasă din pag. 3-a)

Propunerile privitoare la lărgirea și întărirea legăturilor de afaceri între țări, măsurile guvernului Uniunii Sovietice îndreptate spre slăbirea încordării în relațiile internaționale sînt călduros sprijinite și aprobate în toate țările lumii. Dar ceea ce aprobă milioane de oameni stîrnește enervarea și atacurile furibunde ale unor personalități care ocupă posturi de foarte mare răspundere în Statele Unite ale Americii și în alte țări. Mă refer în primul rînd la secretarul de stat al S.U.A., d. Dulles. În timp ce Uniunea Sovietică depune mari eforturi pentru a obține o destindere a atmosferei de neîncredere reciprocă, atmosfera prin nimic justificată, d. Dulles parcă s-ar fi îmbolnăvit de un acces de furie. În numeroasele sale declarații el face propagandă politică forței brutale, ațîță isteria războinică, ura și disprețul față de popoare, proferă amenințări împotriva unei serii de state și mai ales împotriva Uniunii Sovietice, Republicii Populare Chineze, țărilor de democrație populară.

Oamenii cu judecată sănătoasă din toate țările, care tind spre slăbirea încordării în relațiile internaționale, condamnă politica de discriminare dusă de cercurile guvernante ale Statelor Unite ale Americii față de marea Republică Populară Chineză care numără peste 500 de milioane de oameni. O asemenea politică mioapă este sortită eșecului. (Aplauze prelungite).

Din primele zile ale nașterii statului sovietic, noi am auzit nu odată diferite amenințări la adresa poporului sovietic și știm cît valorează asemenea metode. Noi nu ne temem de amenințări, noi nu sîntem din cei ce pot fi intimidati.

Ne amintim cum Hitler și complicii lui, înainte de a fi atacat țara noastră, urlau cum că Uniunea Sovietică este slabă, și, dorind să se pripocosească pe seama U.R.S.S., au atras în aventura militară și pe alți jefuitori imperialiști. Se știe cum s-a terminat această aventură. Este neîndoiește că dacă se vor găsi imitatori zmintiți ai lui Hitler, ei vor avea în mod inevitabil aceeași soartă. (Aplauze furtunoase, prelungite).

Învățămintele istoriei nu pot fi uitate, iar aceste învățăminte arată că primul război mondial a dus la victoria revoluției socialiste în țara noastră și la crearea primului stat din lume al muncitorilor și țăranilor.

Ca urmare a celui de al doilea război mondial, de sistemul capitalist s-au desprins o serie de țări din Europa și Asia, ale căror popoare au pășit pentru totdeauna pe calea dezvoltării socialiste și au instaurat în țările lor orînduirea democrat-populară. Ar fi absurd să se presupună că popoarele care au scuturat pentru totdeauna lanțurile robiei capitaliste vor dori de bună voie să-și pună din nou aceste lanțuri, numai pentru că aceasta este pe placul d-lui Dulles și al celor de o seamă cu el. (Aplauze). Dacă imperialiștii vor încerca să dezlănțuie un nou război, el se va termina în mod inevitabil cu falimentul întregului sistem capitalist. (Aplauze furtunoase).

Poporul nostru nu vrea război, deoarece știe că războiul aduce vărsare de sînge, jertfe și distrugerii uriașe. Nici un popor din lume nu vrea războiul, lucru dovedit în mod grăitor de puternica mișcare a partizanilor păcii.

Pentru cauză păcii ar fi mult mai bine dacă Dulles și alte personalități din statele capitaliste ar da dovadă

de o atitudine mai lucidă în declarațiile lor. Noi ne dăm perfect de bine seama că oameni de tipul lui Dulles nu nutresc dragoste față de statul sovietic și cu atît mai puțin față de partidul comunist. Nici noi nu intenționăm să vorbim de vreun sentiment de simpatie față de capitalism, care exploatează fără milă clasa muncitoare, înrobește popoarele, creează condiții insuportabile de trai pentru masele de multe milioane de oameni ai muncii.

Noi nu ne amestecăm în treburile interne ale altor state. Dar poporul nostru, ca și sute de milioane de oameni de pe întregul glob pămîntesc, a simpatizat și simpatizează cu popoarele care duc lupta de eliberare împotriva colonialiștilor, împotriva cotropitorilor imperialiști și urează succes deplin popoarelor asuprite în lupta lor de eliberare. (Aplauze prelungite).

În același timp noi am considerat întotdeauna și considerăm că coexistența pașnică a socialismului și capitalismului este cu puțință și intrucît aceste două sisteme există, este necesară întărirea legăturilor de afaceri între ele și nu ațîțarea vrăjbei și urii reciproce. Popoarele înseși își determină atitudinea față de rînduiele existente în țările lor. Țara Sovietică va duce și pe viitor în mod neabătut o politică externă de pace, va căuta să obțină slăbirea încordării internaționale, intensificarea dezvoltării legăturilor de afaceri dintre țări, întărirea păcii în întreaga lume. (Aplauze prelungite).

De ce oare adepții politicii agresive zăngăne armele, de ce propovăduiesc faimoasa politică de forță? Vorbind serios, înșiși autorii acestei politici înțeleg cît de absurdă este această politică față de țări atît de mari cum sînt Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză. În prezent toată lumea vede cum cresc și se întăresc forțele puternicului lagăr al socialismului și democrației, care grupează în rîndurile sale peste o treime din omenire.

Se știe că omul la mînie poate să-și piardă mințile. Dar oare îi șade bine unui om de stat să definească politica externă a statului cînd este orbit de furie și ură față de alte popoare? Ura oarbă este un rău sfătuit.

Ațîțate de politicieni ca d. Dulles, ziarele și posturile de radio burgheze americane publică născocirile cele mai absurde și mai lipsite de sens în legătură cu măsurile guvernului sovietic îndreptate spre slăbirea încordării internaționale. Presa burgheză înfățișează propunerile guvernului U.R.S.S. privind îmbunătățirea legăturilor de afaceri cu țările capitaliste ca pe o „bombă economică a Uniunii Sovietice”, ca pe un fel de „complot al comunistilor” în scopul cuceririi întregii lumi.

De ce fac imperialiștii zarvă despre pretinsa primejdie din partea Uniunii Sovietice, deși înțeleg perfect de bine că Uniunea Sovietică duce o politică de pace și nu intenționează să atace pe nimeni? Ei fac zarvă în scopuri de propagandă. Prin discuțiile pe tema pretinsei primejdii din partea U.R.S.S. ei vor să intimideze pe cetățeni pentru a le stoarce mai ușor impozite, pentru a asigura monopolurilor imperialiste profituri ridicabile. Ațîțînd isteria, imperialiștii încearcă să justifice cursa turbată a înarmărilor, cu ajutorul căreia ei speră să atenueze loviturile crizei economice care se apropie. Imperialiștii americani vor de asemenea să intimideze popoarele Europei occidentale, să silească guvernele acestor țări să cheltuiască mai multe fonduri pentru

înarmare. Intrucît însă în țările Europei occidentale economia este și așa încordată pînă la limita, capitaliștii americani, sub formă, chipurile de ajutor, le vînd armamentul lor, realizînd profituri uriașe și înrobînd aceste țări.

Imperialiștii se tem de o întrecere pașnică cu statul sovietic, deoarece este evident că sistemul capitalist nu poate ține piept acestei întreceri. În presa burgheză americană se exprimă tot mai des temeri că ritmul rapid de dezvoltare a Uniunii Sovietice și creșterea bunei stări materiale a poporului exercită o influență atractivă asupra oamenilor muncii din țările capitaliste. Este caracteristic în această privință un articol apărut la 11 aprilie în ziarul „New York Herald Tribune”, în care se fac mărturisiri extrem de semnificative:

„În timp ce noi continuăm să ne lăsăm legănați de legende răsuflăte despre „rușii înapoiati” — scrie ziarul — giganticul stat sovietic își întărește puterea economică mult mai repede decît o face Europa occidentală... Centrul de greutate a fost deplasat asupra mărfurilor de consum. Fie că vreți sau nu s-o credeți, dar acest lucru constituie fără doar și poate cel mai periculos eveniment din a doua jumătate a secolului al XX-lea (Risete în sală). Faptul trist și de netăgăduit (adăugăm: trist pentru imperialiști) constă în aceea că după război în Uniunea Sovietică se constată un colosal progres industrial și tehnic: colosal după standardele rusești și uriaș chiar după ale noastre”.

Iată de ce se tem domnii imperialiști. Oamenii muncii din toate țările văd cu ochii lor că în Uniunea Sovietică și în țările de democrație populară, unde puterea aparține poporului, sînt realizate cu succes planurile construcției pașnice, totul este îndreptat spre asigurarea creșterii continue a bunei stări a poporului.

Noi vom continua cu perseverență munca noastră în ceea ce privește întărirea statului sovietic, vom ridica nivelul de trai al poporului nostru, vom obține dezvoltarea tuturor ramurilor economiei naționale. Vom întări neobosit capacitatea de apărare a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, pentru ca, în cazul cînd agresorii imperialiști, cuprinși de nebunie, se vor încumeta să turbure munca pașnică a oamenilor sovietici și să atace patria noastră, să le dăm o ripostă nimicitoare, să repetăm lecția dată de poporul sovietic și de vitezele lui Forțe Armate cotropitorilor hitleriști în timpul celui de al doilea război mondial. (Aplauze furtunoase, prelungite).

Poporul sovietic pășește în mod ferm pe calea dreaptă și deschisă spre comunism. Și oricît ar turba de furie dușmanii, ei sînt neputincioși să oprească înaintarea noastră victorioasă, așa cum nu sînt în stare să împiedice răsăritul soarelui. (Aplauze prelungite).

Trăim într-o perioadă cînd cauza construcției comuniste a devenit o cauză a sutelor de milioane de oameni și victoria ei este mai presus de orice îndoială. (Aplauze prelungite). Calea spre comunism este luminată de învățătura veșnic vie, dă-tătoare de viață a lui Marx-Engels-Lenin-Stalin. (Aplauze prelungite). Poporul sovietic este condus spre comunism de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, creat și făurit de nemuritorul nostru părinte și învățător Vladimir Ilici Lenin, partid călît în lupte pentru fericirea oamenilor muncii. (Aplauze furtunoase, prelungite care se transformă în ovații. Toți se ridică în picioare).

20 m. p. tencuieli pe zi

Anul acesta, constructorii din Valea Jiului vor clădi aproape 1500 noi apartamente pentru mineri. Pentru a se intensifica ritmul lucrărilor, în întrecerea socialistă în cinstea zilei de 1 Mai colectivul șantierului de construcții din Vulcan a pornit la aplicarea organizată a metodelor de muncă înaintate în domeniul tencuierii.

În luna aprilie, zidarul Mihai Hengelman și-a format o brigadă de tencuitori din 22 tovarăși, printre care tov. Grigore Racz, Ștefan Lörincz, Dominic Kovaci și alții, care aplicînd metodele zidarilor sovietici Malighin, Kutenkov, Elaghin, Denkov și folosind pentru executarea tencuierii mecanice pompele de mortar Sokolov-Sokolovschi și injectorul sistem A.V. Abramov care nu necesită aer comprimat, au reușit ca după o practică de cîteva zile să realizeze 20 m. p. tencuieli pe zi de fiecare tencuitor. În acest fel, această brigadă de tencuitori de la Vulcan a mărit productivitatea muncii la tencuieli de interior cu 117 la sută, realizînd și supraîndeplinind angajamentul luat în întrecerea socialistă în cinstea zilei de 1 Mai.

Pentru extinderea acestei metode avansate în ziua de 28 aprilie, s-a organizat la locul de muncă al acestei brigăzi un schimb de experiență la care au participat numeroși muncitori și tehnicieni constructori de pe diferite șantiere din Valea Jiului. Aceștia, vîzînd metodele de muncă, calitatea lucrării și rezultatele aplicării tencuierii mecanizate și-au luat angajamentul să aplice și ei în munca lor această metodă înaintată de muncă, pentru a da cît mai multe apartamente pentru mineri.

VASILE BARTHA
corespondentCrește numărul depunătorilor
la C.E.C. din Valea Jiului

În anul 1949 s-au înființat sucursalele C.E.C. din Petroșani și Lupeni. Mulți oameni ai muncii din Valea Jiului au devenit depunători chiar din primele zile după înființarea acestor sucursale. De atunci, numărul depunătorilor din Valea Jiului a crescut la peste 16.000. Oamenii muncii s-au conștientizat de avantajele depunerii și păstrării banilor la C.E.C. Datorită creșterii continue a nivelului de trai al oamenilor muncii și a întăririi noului leu, numărul depunătorilor din întreprinderi și instituții crește neîncetat.

Numărul depunătorilor la C.E.C. din Valea Jiului a crescut în 1953 cu 45 la sută față de 1952. Numai în primele trei luni ale anului 1954 s-au înregistrat 958 noi depunători.

Sucursala C.E.C. Petroșani și-a realizat pînă la sfîrșitul lunii aprilie sarcinile de plan pe întreg anul 1954.

EMERIC SZEMETI
corespondentO întîlnire în stea
pe muntele Șurianu

Cu prilejul zilei de 1 Mai Biroul de turism din Petroșani a organizat o întîlnire în stea pe muntele Șurianu.

La această competiție, participă turiști din colectivele sportive „Avîntul”-Alba Iulia, „Voința”, „Avîntul” și „Flamura Roșie”-Sebeș, „Metalul”-Cugir, „Metalul”-Hunedoara, „Minerul” și „Spartac” din Valea Jiului.

Echipele de turiști vor porni în ascensiune din puncte diferite în ziua de 30 aprilie. Întîlnirea va avea loc în ziua de 1 Mai ora 14 la cabana Șurianu.

Colectiv fruntaș

Trenul, o miniatură de personal, s-a pus în mișcare. Minerii, tehnicienii, muncitorii de prin ateliere, stau înghesuți pe bănci și discută despre mersul producției, despre noile succese dobândite la mina lor, la Uricani. Aproape în fiecare vagon tema discuției este aceeași și de mai bine de două luni oamenii muncii care locuiesc în orașul Lupeni și lucrează la mina Uricani, dimineața când trenul îi duce la lucru sau după masă când îi aduce acasă dezbăt aceeași problemă — problema căilor și mijloacelor care trebuie folosite, pentru ca mina lor să devină o mină fruntașă în întrecerea socialistă.

— Știți că pînă astăzi colectivul minei noastre și-a depășit planul de cărbune cu 15,5 la sută? — se adresează un miner vîrstnic unui grup din vagonul din față.

— Sîntem fruntași pe întreagă Valea Jiului, poate pe țară — răspunde imediat un tînăr.

— Ho, nu te pripă — completează un altul. Nu știe nimeni ce realizări au dobîndit minerii de la celelalte mine. Ce credeți că la alte mine se doarme tocmai acum în întrecerea în cinstea zilei de 1 Mai?

— Nu se poate să fie alții înaintea noastră! Doar pînă ieri celelalte colective erau în urmă! O fi avînd Aninoasa, Lupenii, Vulcanul mineri buni, or fi avînd tradiție de colective fruntașe, dar nici noi nu sîntem dîntre aceia care stau cu mîinile în sîn!

Oameni de la Uricani;

Tînăr este colectivul minei Uricani. Cei mai vechi mineri și tehnicieni care lucrează aici, „băstinașii”, au venit la mină acum 8 ani. Cei mai mulți, majoritatea, au venit în anii cincinalului. Încet, încet, în lupta cu greutățile inerente fiecărei mine în construcție, minerii vîrstnici și cei tineri, au alcătuit și sudat un harnic colectiv.

Ion Recsak și Ludovic Bartha sînt printre minerii care au lucrat la deschiderea minei Uricani. Ion Recsak încă de la început, Ludovic Bartha ceva mai tîrziu. Astăzi ambii sînt brigadieri de frunte ai minei Uricani, oameni de nădejde, fruntași ai întrecerii socialiste. Ca și la început, brigăzile tov. Ion Recsak și Ludovic Bartha lucrează la pregătiri, creînd drum spre noi straturi de cărbuni, dînd în folosință noi locuri de muncă. Și o brigadă și cealaltă aplică cu succes metoda sovietică a graficului ciclic. În primul trimestru al acestui an brigada minerului Recsak întrecuse în realizări brigada lui Bartha. Acum, în luna aprilie ortacii lui Bartha au luat-o puțin înainte; brigada sa și-a depășit sarcinile de plan cu 86 la sută, cea a lui Recsak — cu 62 la sută.

Printre „vechii” mineri de la Uricani se numără și brigadierii Alexandru Eizler, Martin Vereș și Silviu Iovan. Alexandru Eizler, un miner scund, este responsabil celei mai bune brigăzi de abataj. În condiții naturale deosebit de grele, brigada sa din care fac parte două schimburi utemiste a mărit viteza de exploatare a unui cîmp de abataj cu aproape 150 la sută, în comparație cu viteza medie realizată de alte brigăzi.

Minerii Ion Recsak, Ludovic Bartha, Alexandru Eizler, Silviu Iovan, Martin Vereș, tehnicienii Nicolae Ispas, Iosif Cziler, Gheorghe Botici și alții, au crescut sau au ajutat să crească o nouă generație de mineri, tineretului.

Unul dintre cei mai destoinici mineri tineri de la Uricani este brigadierul Gheorghe Matei, care conduce o brigadă utemistă din sectorul I. Gheorghe Matei știe să conducă cu pricepere brigada sa, îmbină în mod armonios entuziasmul ortacilor săi cu hotărîrea de a birui greutățile, de a le învinge. Anul acesta brigada utemistului Gheorghe Matei nu s-a putut plînge că n-are greutăți; topirea zăpezii a fost urmată de un adevărat potop de apă în abataj, lucru care n-a împiedicat însă brigada să și depășească cu regularitate sarcinile de plan cu peste 25 la sută.

Colectivul minei Uricani se mîndrește cu un mare număr de tineri pricepuți și harnici. Se mîndrește cu brigadierii Petru Grass, Ion Bolea, Gheorghe Paraschiv, Nicolae Bercuș, Ion Martin, Carol Foray, cu minerii de frunte Tănase Beșliu, Dionisie Kacso și alții.

— Aceștia sînt oamenii de la mina noastră — își spune cu mîndrie tov. Vasile Rentea, secretarul organizației de tineret. Tineri prin fapte, vîrstnici prin experiență, fii demni ai harnicului nostru popor muncitor.

În fiecare zi se schimbă cîte ceva

Îl întrebă pe tovarășul Ștefan Ulrich, directorul minei Uricani, despre transformările prin care trece mina Uricani, despre perspectivele ei de viitor. Îți răspunde zîmbitor.

— La noi, în fiecare zi se schimbă în munca și viața minerilor cîte ceva. Din aceste schimbări de fiecare zi rezultă progresul tehnic al minei, bunăstarea oamenilor muncii.

Da, la mina Uricani și-n vechiul sat de ciobani în fiecare zi de la instaurarea puterii populare s-a schimbat cîte ceva, ceea ce a făcut ca acum locurile să fie de nerecunoscut.

Anul trecut a fost un an de mari transformări la Uricani. În acest an gradul de mecanizare al transportului a crescut în abataje cu 113 la sută, iar pe galerii cu 42 la sută.

Importante cantități de utilaje au fost date în folosință și anul acesta. La suprafață au fost puse în funcțiune 2 locomotive puternice cu trolley, în mină alte patru abataje au fost mecanizate, iar pe traseele din mină au fost introduse 3 locomotive noi. Astăzi mina Uricani, care a luat ființă acum 8 ani, a întrecut în mecanizare la transport minele Aninoasa și Petrila. Acest fapt a adus după sine o considerabilă ușurare a muncii minerilor și constituie o bază temeinică pentru ridicarea productivității muncii la un nivel înalt.

Și mai mari sînt transformările din viața minerilor din Uricani. Pentru ei, harnicii constructori au înălțat un oraș nou cu zeci de blocuri și sute de apartamente confortabile, pentru ei se vor construi așezăminte de cultură, magazine, școli, etc.

— În tot ce s-a făcut pentru noi — spun cu mîndrie minerii de la Uricani — se vede grija permanentă a partidului și guvernului nostru pentru munca și viața omului muncitor, simțim ajutorul permanent al oamenilor sovietici.

Cotitura

Tovarășul Ioan Ordog, secretarul organizației de partid este un bun cunosător al problemelor care s-au ridicat în fața colectivului minei Uricani, le minuește tot atât de bine ca și directorul minei.

— Acum vreo două luni — spune el — aveam toate condițiile, ca și as-

tăzi, să obținem succese în producție. Oamenii erau aceiași, harnici, hotărîți, pricepuți, tehnica nouă era, condițiile de viață erau aproape asemănătoare. Și totuși lipsea ceva pentru că altfel n-am fi rămas în urmă, pentru că altcum n-am fi fost siliți să ne posomorim ori de cîte ori auzeam că sîntem în urma altor colective din Valea Jiului. Acel ceva care ne lipsea a fost munca politică susținută pentru a ridica întrecerea socialistă la un nivel corespunzător. Lipsea și organizarea — organizarea rațională a procesului de producție, preocuparea pentru folosirea întregii capacități de producție.

Secretarul organizației de partid are mare dreptate cînd spune aceste lucruri. La sfîrșitul lunii februarie, lipsea în mare măsură munca politică de masă, lipsea organizarea transportului pe care brigăzile de mineri au cerut-o cu atîta insistență de zeci și zeci de ori. Erau locomotive, erau crațere, dar nu era lemn în abataje, lipseau vagonetele goale și minerul fără lemn și goale oricîtă bunăvoință ar avea nu-și poate îndeplini sarcinile de plan.

Cotitura s-a produs brusc, ca orice cotitură. Într-o consfătuire de producție, minerii în frunte cu comuniștii au cerut conducerii minei, tehnicienilor, să lichideze cu lipsurile din organizarea muncii, să simtă răspunderea care le-a fost încredințată. Minerii și-au sporit cu acest prilej angajamentele, iar tehnicienii n-au putut să rămînă în urmă. La numai cîteva zile hotărîrile consfătuirii au dat roade. Prin organizarea temeinică a transportului, prin lărgirea muncii în acord la personalul din transport, prin faptul că mecanicii, tehnicienii și conducerea sectorului de transport au depus toate eforturile pentru a traduce în viață angajamentele luate, aprovizionarea cu materiale și vagonete goale s-a îmbunătățit și odată cu ea activitatea întregului colectiv.

Întrecerea socialistă, angajamentele brigăzilor de mineri de la Uricani, au fost sprijinite, odată cu cotitura în munca de organizare a procesului de producție, cu măsuri tehnico-organizatorice corespunzătoare. Aceasta a făcut posibil ca odată cu creșterea avîntului întrecerii să crească și producția de cărbune. Numărul celor antrenati în întrecere a crescut continuu la mina Uricani; în luna aprilie numărul muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor antrenati în întrecere a fost cu 19 la sută mai ridicat decît în luna februarie. După cotitură, producția de cărbune a minei Uricani — expresie a avîntului cu care acest harnic colectiv a desfășurat întrecerea socialistă în cinstea zilei de 1 Mai — a crescut cu peste 45 la sută.

★

...Un tren încărcat cu cărbune, tras de o puternică locomotivă electrică, a pornit de la Uricani către fabricile și uzinele patriei. Peste puțin timp va porni altul, apoi altele. Zecile de trenuri de cărbune date peste plan în cinstea zilei solidarității internaționale a celor ce muncesc de către colectivul minei Uricani, demonstrează că acest harnic colectiv este hotărît să-și dezvolte neîncetat succesele.

Din drumul parcurs de colectivul minei Uricani, din munca pe care el a depus-o în cinstea zilei de 1 Mai, au de învățat multe colective din bazinul nostru carbonifer.

I. MANEA

Valea Jiului în haină de sărbătoare

Nu-i colțisor al Văii Jiului în care viața să nu pulseze mai puternic ca de obicei. Munca oamenilor ce-și făuresc liberi o viață nouă, e plină de rezultate: de 1 Mai, minerii Văii Jiului raportează cu mîndrie partidului și guvernului că producția de cărbune a depășit nivelul planificat. Acest remarcabil succes face ca la marea sărbătoare a solidarității internaționale a celor ce muncesc, inimile minerilor Văii Jiului să fie mai pline de bucurie.

Oamenii muncii din Valea Jiului au ținut ca sărbătoarea de la 1 Mai să fie marcată totodată, prin înrumusețarea localităților. Sute și sute de muncitori, funcționari, lucrători din comerț, gospodine au muncit cu răbdare pentru ca mina, instituția, magazinul sau strada pe care locuiesc să aibe un aspect nou. Astfel, Valea Jiului a îmbrăcat în întîmpinarea zilei de 1 Mai haină de marea sărbătoare.

Iată strada principală a orașului Petroșani. Pe frontispiciile clădirilor proaspăt văruiute, flutură faldurile steagurilor roșii și tricolore. Pe pancarte roșii oamenii muncii au scris lozinci care exprimă hotărîrea lor de a lupta fără preget pentru construirea socialismului, pentru înfăptuirea politicii partidului, pentru bunăstare și pace. Lozincile grăiesc despre recunoștința pe care poporul nostru o poartă Uniunii Sovietice, marea noastră prietenă și eliberatoare, despre solidaritatea oamenilor muncii din țara noastră cu toate popoarele care luptă pentru triumful înțelegerii și prieteniei în lume, pentru pace.

Iată vitrina unui magazin alimentar. Bogăția de sortimente a fost rînduită cu grijă și dragoste. O altă vitrină e împodobită cu produse textile, altele cu obiecte de bucătărie și toate la un loc, vorbesc celui care le admiră despre grija pe care partidul și guvernul o poartă ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc. Din loc în loc, se văd panouri cu chipurile minerilor, constructorilor, inovatorilor fruntași ai întrecerii socialiste în cinstea zilei de 1 Mai. Ei sînt în primele rînduri ale luptei poporului nostru pentru construirea vieții noi.

Seara, de pe înălțimea clădirilor Direcției Generale a Minelor, Trestului 7 construcții din Petroșani, preparației Petrila și a multor altor clădiri, strălucesc literele luminoase ale cuvîntelor dragi oamenilor muncii de pretutindeni: „Trăiască 1 Mai, sărbătoarea solidarității internaționale a celor ce muncesc!”.

Manifestările cultural-artistice ce vor avea loc în ziua de 1 Mai

Cu prilejul zilei de 1 Mai — Ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii — în raionul nostru vor avea loc numeroase manifestări cultural-artistice. Echipele artistice de amatori ale sindicatelor vor prezenta în localitățile Văii Jiului programe cultural-artistice închinare zilei de 1 Mai.

La Petroșani, echipele artistice de amatori ale Uzinei de utilaj minier, a sindicatului Comerț și finanțe, cooperativelor meșteșugărești, Școlii medii de 10 ani romînă, precum și colectivele artistice ale Teatrului de Stat și ciroului Paladium vor prezenta programe cultural-artistice, în după amiaza zilei de 1 Mai, la cluburile „Gh. Apostol”, „Constructorul”, O.C.L. și C.F.R., iar la Lupeni echipele artistice ale minei și filaturii vor prezenta în după amiaza zilei de 1 Mai un bogat repertoriu la Palatul cultural.

De asemenea, la cluburile miniere din Petrila, Aninoasa, Lonea și Vulcan vor avea loc programe cultural-artistice prezentate de formațiunile artistice ale sindicatelor miniere din localitățile respective.

În caz că timpul va fi favorabil, programele cultural-artistice vor fi prezentate în aer liber.

I. RECSAK
brigadier

C. FORAY
brigadier

ȘT. ULRICH
directorul minei

GH. MATEI
brigadier

P. GRASS
brigadier

L. BARTHA
brigadier

Am sosit dis-de-dimineață la mină și am pornit să-l caut pe director. Mă gândeam că de la el aș putea afla ceea ce mă interesează despre minierii din localitate. Directorul era plecat însă la o consfătuire care ținea două zile. Prețutindeni parcă mă urmărea ghinionul. Biroul comitetului de partid era închis, la U.T.M. nu era nimeni, iar cei de la comitetul sindical erau plecați pe teren. Pentru a-mi trece mai repede timpul, am pornit prin colonia minerilor.

Strada lungă, cotită, strânsă între două dealuri, cu acel dute-vino de mașini, camioane și căruțe nu oferă o priveliște prea minunată.

Silueta înaltă, a unei clădiri cu două etaje, îmi atrage de departe privirea. Aproape involuntar pașii mă poartă către această clădire nouă din colonia muncitorească. Aflu că e căminul tinerilor mineri. Intru în holul larg, apoi în camera responsabilului căminului. Aci găsesc un om în vârstă, care răsfoiește plictisit paginile unui caiet. Se bucură mult de sosirea mea și mă poartă să ocup loc. Incețul cu încetul, firul vorbirii se leagă între noi. Vorbim despre timpul călduț, despre drumul prost. Apoi discuția alunecă domol asupra vieții din trecut a minerilor.

Sandor-baci, acest miner pensionist care îndeplinește funcția de responsabil al căminului, este o adevărată comoară pentru cine are drag să-l asculte povestirile. El păstrează viu în amintirea sa trecutul de suferințe al minerilor și face legătură cu prezentul luminos. Câte lupte tăcute, câte fapte de eroism nu au dus minierii! Și el se pricepe să le povestească tinerilor atât de minunat!

— Știi că noi am avut în trecut și zile frumoase, vesele, în mina asta veche? Ori crezi, ori nu, dar noi cu peste zece ani în urmă, am sărbătorit ziua de 1 Mai. Și nu numai o zi, ci 4 zile încheiate. Asta s-a întâmplat pe la sfârșitul lunii aprilie 1941. Norii negri ai războiului au început să se adune și asupra țării noastre. În loc de pîine de grâu, mîncam mazăre amară. Cînd mergeam la șut duceam cu noi doar cîțiva cartofi fierți.

Conducerea minei era tot mai lacomă, iar slugile capitaliștilor tot mai obraznice. Adunările muncitorilor au fost interzise. Ne-au fost luate și ultimetele drepturi, jandarmii făceau dese ori descinderi la mineri. Pe cei bănușiți c-ar fi comuniști au început să-i ducă dintre noi. Nici ciștig, nici hrană, nici omenie pentru noi—minierii. În schimb, cărbunele a început să fie dintr-odată foarte căutat de capitaliști. Aceștia, au început să facă noi angajări de muncitori dintre șomeri, au mărit ziua de muncă, au început să pedepsească aspru pe cei care i bănuiau că nu lucrează îndeajuns sau că lipsesc de la lucru.

Capitaliștii pregăteau războiul mardar contra Uniunii Sovietice. Cu cărbunele din Valea Jiului ei vroiau să mîne spre răsărit trenurile cu trupe fasciste. Acest lucru a început să iasă tot

Sandor-baci

Povestire

MIKO ERVIN

mai mult la lumină. Le trebuia capitaliștilor cărbune mult ca să poată ataca țara sovietică, puterea muncitorească.

Eu lucram pe atunci la mină împreună cu fiul meu. El era un băiețuș slăbuț. De abia îi apăruseră tullele în barbă dar era deja miner.

Se apropia 1 Mai. Intr-o zi băiatul mi-a spus: „tată, eu de acum sînt miner. Ziua de 1 Mai o vom sărbători cu toții, împreună. Învață-mă cîntecul muncitorilor“. Nu știam la ce se gîndește. Dar, el se aplecă la urechea mea și începu să-mi cînte încetisor o melodie. Am ridicat speriat capul în sus. Fiul meu cînta „Internaționala“.

— Să taci imediat! — am strigat la el. — Să nu te audă cineva că tu cînti acest cîntec! Cînd îți va crește mustața îl vei putea învăța și tu. Pînă atunci să nu-ți umble gîndul la așa ceva!

Era tînr încă băiatul meu și mă îngrijoram din cauza lui. Cea mai mică neatenție îl putea costa libertatea. Jandarmii și agenții conducerii minei, căutau să ne afle toate gîndurile, pentru că știau că în inimile noastre clocotește răzvrătirea.

Înainte de 1 Mai postul local de jandarmie a fost întărit cu încă un puternic detașament de jandarmi.

Conducerea minei ne-a anunțat prin ingineri hotărîrea ei: la 1 Mai toată lumea lucrează normal. Nu-i timp de sărbătoare. Să se bucure oamenii că au de lucru.

A doua zi, împreună cu băiatul meu lucram în schimbul de noapte. Către dimineață cineva mă bate pe umăr. Mă uit înapoi: era unul din mineii bătrîni. Pe sub pălărioara lui mică de maramureșan mă privea vesel.

— Șandore, după șut ne adunăm cu toții. Să vii și tu cu echipa — Alita mi-a spus.

Mă uitam la el întrebător: avem adunare? Oare am înțeles bine? Doar adunările minerilor erau oprite sub cele mai aspre pedepse. Și locuințele minerilor erau sub observație. Unde se adunau patru-cinci oameni, locul acela era suspect iar a doua zi oamenii erau chemați sus la jandarmie. Dar prietenul meu se uita la mine cu o privire serioasă.—Veniți la galeria principală; restul îl veți vedea.

În zori, la schimbarea șutului, s-au adunat toate echipele în galeria principală. Cei care au intrat în schimbul de dimineață ne așteptau deja. Erau vreo cîteva sute de mineri. Galeria s-a umplut de oameni.

Pentru vorbitor am răsturnat un vagonet ca să se urce pe el. Cuvîntările le-am ascultat în tăcere. La această adunare am hotărît să începem o „grevă poloneză“.

„Grevă poloneză“ în limbajul nostru însemna greva în care minierii nu părăsesc mina pînă nu li se satisfac revendicările și drepturile. Cererile noastre erau: salariu mai mare, zi de muncă de 8 ore, aprovizionare mai bună și altele. Această grevă a fost aprobată într-un singur glas de către toți minierii.

În această dimineață corfa a făcut numai două drumuri cu personal. I-a scos din mină numai pe ingineri și tehnicieni și vreo cîțiva mineri bătrîni bolnavi, care din cauza stării lor fizice, după hotărîrea adunării noastre, nu puteau lua parte la grevă. După aceea curentul care punea în mișcare motorul puțului a fost decuplat. Am fost izolați de suprafață.

Oamenii s-au trîntit pe pămînt. Căii au fost băgați în grajd și iesțele umplute cu fin. A început greva subterană. Nici o bucată de cărbune nu a mai ieșit din abataje. Am format dintre noi echipe de întreținere și siguranță care cutreerău locurile de muncă, făcînd armăturile necesare pentru a preveni surpările din abataje. Mecanicii de pompe erau la locul lor pentru a evacua apa din mină. Lîngă telefon am instalat un om. Direcțiunea

minei a refuzat însă îndeplinirea cererilor noastre juste. În fața minei au fost instalate pichete de jandarmi ca să împiedice aprovizionarea noastră cu alimente. Sperau că prin flămînzire ne vor sili să reluăm munca.

Au început zile grele pentru noi. La suprafață au oprit compresoarele. Aerul, apă de băut, bucățelele de minere care care au mai rămas încă prin straițele noastre au devenit bogății neprețuite. O bogăție care întrecea însă toate bogățiile din lume era faptul că mina era a noastră. Stăteam în grupuri în galeria întunecoasă sub pămînt și tot ceea ce am fost nevoiți să ascundem din pricina „teroare“, ieșea acum la iveală, cum iese apa unui izvor la suprafață.

Am vorbit despre toată viața noastră grea, umilită. În galeria principală unde ne aflam adunați ardeau două-trei lămpi. În jurul lor, grupul de greviști părea o tabără de luptă care trebuia să pornească a doua zi la bătălii hotărîtoare și acum sta de strajă.

Din întuneric glasul unui miner bătrîn se auzea povestind:

— În 1906 a fost iară o grevă mare. Ne-am adunat în Petroșani toți minierii din Valea Jiului. Două săptămîni nimeni dintre noi nu s-a dus acasă. Eram în tabără la marginea orașului. Femeile ne aduceau acolo mîncare de acasă. Comisia de grevă se îngrijea de toate. Odată a venit la noi pretorul înconjurat de jandarmi. Ne-a bălăcorit, ne-a făcut pușlamale, haimanale căroră le place să stea cu burta la soare. Însă nimeni nu l-a luat în seamă. Atunci s-a cărat împreună cu jandarmii lui. Să nu credeți însă că noi stăteam degeaba acolo. Atunci am auzit prima oară de Marx, de socialism, de revoluția din Rusia din 1905. Acolo pe cîmpia aceea, cît timp a ținut greva, am învățat ce înseamnă conștiința muncitorească. N-am să pot uita niciodată acele zile! — a încheiat el povestirea.

Un timp a domnit tăcerea în întunericul galeriei. Toți se gîndeau la cuvintele bătrînului miner. Apoi a început să vorbească altul:

— Dar de anul 1919 vă mai amintiți? Acelea au fost zile frumoase! Am proclamat în Valea Jiului puterea muncitorească. Capitaliștii fugeau care-ncoțor. Mina a devenit a noastră. În adunări ascultam pe cei care ne vorbeau și ne citeau cuvîntările lui Lenin. Eram așa de entuziasmați, încît eram în stare să ne luptăm cu toți inamicii!

Așa ne trecea vremea. Cei tineri căscau ochii mari, ascultau cu atenție. Bătrîni își răscoleau amintirile și aprobau. Am trecut prin multe. În 1920 greva cea mare. În 1929 luptele de la Lupeni. Galeria întunecoasă, fără aer, s-a umplut de amintiri. Și cum trecea timpul, noi ne simțeam mai puternici.

Către seară s-a ridicat un miner bătrîn. El a fost în 1929 conducătorul corului tineretului muncitoresc. Acest cor a fost de mult interzis. Bătrînul miner însă a ieșit în fața noastră, ca și cum chiar ieri ar fi făcut ultima repetiție.

— Hei, cîntăreții să vină aici la mine! — a strigat el sever. Ne-am și adunat împrejurul lui toți vechii membri ai corului tineretului muncitoresc. De atunci, păru nostru al vechilor coriști, albise, plămîni ni se umpluseră cu oraf de cărbune. Însă și acum simțam tot așa de puternic ca și cînd aveam 20 de ani. Cîntam împreună vechile cîntece muncitorești. Galeria principală răsuna de cîntec. Am început să cîntăm Internaționala. Băiatul meu a fugit de la început lîngă cîntăreți ca nu cumva să scape vreun cuvînt din cîntec. Mai tîrziu, cînd s-a

înapoiat lîngă mine a început să-mi cînte vesel Internaționala. — Vezi tată, că totuși l-am învățat? — mi-a spus el mîndru.

Greva ținea de patru zile. Nici toamea, nici amenințările nu ne-au putut încovoia. Pînă la urmă, direcțiunea minei a acceptat revendicările noastre. Am primit vestea să ieșim afară din mină, că am cîștigat. Corfa a început iar să circule în puț. Palizi, slăbiți, cu mîdularele înțepenite de umezeală, cu bîrbile crescute am ieșit la suprafață.

Era cître amiază. Cerul strălucea albastru deasupra noastră. De la pomii din apropiere vîntul aducea mireme plăcute. Parcă în aceste zile natura renăscuse. Totul era înverzit. Amețit de lumina multă, m-am rezeimat de un perete. Fecioru-meu m-a prins de braț și am pornit-o așa amîndoi către casă. Jandarmii s-au tras la o parte din calea noastră. Noi, trîgînd în piept aerul primăverii, mergeam tăcuți, îmbrățișați, pe drum la vale.

Nici n-am observat cînd am ajuns în fața casei. M-am oprit surprins. Mica căsuță m-a primit vîruiță proaspăt. Pereții care altădată erau murdari de praful de cărbune, străluceau acum albi pe coasta verde a dealului. În fața casei m-a așteptat nevasta cu copilul cel mai mic care era spălat și înbrăcat frumos. Rîzînd fericiți, au alergat înaintea noastră. Ne-am îmbrățișat și așa înconjurat am intrat în casă. Pe reșii, ferestrele, erau împodobite cu crengi verzi de mesteacăn. Pe masă flori, o sticlă cu vin, cozonac.

M-am uitat cu mirare la nevastă. Ea mi-a zîmbit.

— Ei, Șandore, ce te miri?! Doar astăzi este sărbătoare. Am făcut și noi ce-am putut să ne înfrumusețăm casa, să ne veselim puțin.

Mă uitam tot mai nelămurit la ea.

— Dar voi ce, ați uitat? Astăzi este 1 Mai! În vreme ce vă răfuați acolo jos în mină cu boierii, aici afară a sosit primăvara. Hai, mergeți spălați-vă și să ședem la masă. Astăzi vom sărbători împreună acasă ziua de 1 Mai.

Așa am sărbătorit noi atunci 1 Mai. Băiatul meu a început să cînte Internaționala. Am ciocnit paharele pentru victoria puterii muncitorești.

Șandor-baci a tăcut. Mă privește atent. Mă privește parc-ar vrea să-mi sfredelească pieptul cu privirea să vadă dacă cele povestite mi-au pătruns în inimă întocmai așa cum a povestit el.

Am luat o hotărîre. Am să-l caut pe feciorul lui Șandor-baci. Desigur, el o fi unul dintre minierii fruntași ai întrecerii socialiste ai minei, un erou deosebit despre care va trebui neapărat să scriu. Îi și spun bătrînului că vreau să-l cunosc băiatul.

— Vrei să vorbești cu băiatul meu? Bătrînul se scărpină în cap gînditor. Vino cu mine sîmbătă după masă la poștă. Acolo poți vorbi cu el.

Mă uit dezamăgit la bătrîn.

— Să mă duc la poștă! Doar n-or fi făcut din el poștaș?

Bătrînul rîde vesel de acest gînd al meu, rîde atît de vesel încît îi curg și lacrimi.

Ce-ți mai trece prin cap? Cum să faci din el poștaș? Băiatul meu este la Moscova la o școală înaltă! În fiecare sîmbătă după masă ne cheamă la telefon. Dacă vrei să vorbești cu el vino sîmbătă la poștă.

Căminul tinerilor mineri a început să se însuflească. Vin acasă tinerii din schimbul de dimineață. Șandor-baci nu mai are timp acum să se ocupe de mine. Umblă prin camere, vorbește cu băieții. Se interesează cum a mers munca, ce greutăți au întâmpinat. Laudă pe cei harnici, îmbărbătează pe cei care se lovesc de greutăți și critică pe cei rămași în urmă din cauza neglijenței sau indisciplinei.

Așa e Șandor-baci: o comoară de om.

DIN ȚARA CONSTRUCTORILOR COMUNISMULUI

Marea sărbătoare internațională a frăției oamenilor muncii

Primăvară. Câtă bucurie aduce ea oamenilor! Cât de fermecător este acest anotimp minunat, când în jur totul revine și se trezește la viață; copacii înmuguresc, pământul se acoperă cu un covor verde. Soarele generos radiază o căldură blândă, iar aerul este plin de mireme îmbătătoare. Pretutindeni viața triumfă. Cântecul victorios al primăverii și al dragostei, cântecul fericii și al păcii răsună în murmurul piraletelor și în parfumul florilor de câmp, în ciripitul păsărilor și în primele furtuni de primăvară, în risul voios al copiilor și în visurile luminoase ale tineretii.

Între fermecătoarele zile ale primăverii este una pe care oamenii muncii de pe întregul glob o sărbătoresc ca pe cea mai plină de bucurii, cea mai senină, cea mai luminoasă. Aceasta este ziua de 1 Mai — ziua zîmbetelor și florilor, ziua luptei și speranțelor, ziua prieteniei și unirii. Oriunde ar trăi oamenii muncii, indiferent de culoarea pieții lor, în această zi cu toții — muncitori și țărani, oameni de știință și scriitori, bărbați și femei, tineri și copii — îmbracă haina de sărbătoare. Și pretutindeni, în toate limbile răsună cîntece și cuvinte de salut. Popoarele din U.R.S.S. și S.U.A., din China și Anglia, din Vietnam și Franța, din Coreea și Japonia — oamenii muncii de pe toate continentele își urează unii altora fericiți și pace. Strălucirea soarelui primăvăratec este atât de vie, este atât de mult loc sub el, încât toți pot trăi bucurându-se din plin de bunurile vieții.

Fiecare popor, fiecare țară are bucuriile ei, planurile ei, visurile ei. A devenit o tradiție să se vorbească de ele în ziua sărbătorii primăverii, în ziua unității și frăției popoarelor. Despre aceste planuri, despre aceste visuri vorbesc și oamenii sovietici. Milioanele de participanți la demonstrația de 1 Mai vor vorbi despre marile binefaceri ale construcției pașnice, despre marea prietenie a oamenilor muncii, despre încrederea în viitorul lor luminos. Ele — aceste roade ale păcii — pot fi văzute pretutindeni: în Stalingradul care s-a refăcut din cenuse, în Minskul înălțat din ruini. Au fost vindicate rănilor pricinuite de război care au de mult sîngerat încă. Totul a fost reconstruit, totul a devenit mai frumos. Kreșceatik — artera principală a Kievului este astăzi mai minunată, Sevastopolul construit din nou se înalță ca un monument al gloriei marinearești, iar în mica localitate Dristviati, la granița a trei republici — R.S.S. Bielorusă, R.S.S. Lituaniană și R.S.S. Letone — a fost construită o centrală electrică ca simbol al prieteniei de nezdruincinat dintre popoarele Țării Sovietice.

Facea este scumpă oamenilor sovietici. Șapte milioane de vieți au căzut jertfă în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Cum ar putea fi măsurată durerea mamelor, văduvelor, orfanilor celor căzuți? Nu, grozăviile trecutului nu trebuie să se

de L. IAKOVLEV

mai repete. De aceea 1 Mai clocotește aidoma unui riu plin de apă, iar cîntecele înflăcărate despre pace, despre fericierea omului răsună în toate colțurile Țării Sovietice de necuprins. Oare nu pentru fericierea omului au fost create Palatul științei din Moscova, noile stații ale metroului, noile mașini pentru cultivatorii de bumbac din Uzbekistan, sanatoriile din cele mai bune stațiuni balneare ale țării?

Oare nu pentru fericierea omului au fost create în ultimii patru ani 2.500 de noi întreprinderi industriale, care îmbogățesc țara cu noile lor produse?

Dar ceea ce s-a realizat nu constituie totul. Oamenii sovietici și-au luat noi sarcini: să mărească considerabil producția de mărfuri pentru ca fiecare om să se poată bucura de o viață și mai îmbelșugată, și mai civilizată. Ei își propun să realizeze acest lucru într-un termen scurt de 2-3 ani. Și aceasta nu este fantazie, ci realitate. Nu s-a întâmplat niciodată ca poporul sovietic să nu ducă la îndeplinire ceea ce și-a propus. Bucuria zilei de 1 Mai este mărită și de faptul că în decurs de un an, trei sute de noi întreprinderi au început să producă mărfuri pentru nevoile populației, de darul primit înainte de această mare sărbătoare — noua reducere a prețurilor de stat cu amănuntul, de pe urma căreia populația va realiza un câștig de 20 miliarde de ruble, de coloanele de tractoare care au ieșit pe câmp pentru a ara 13 milioane de hectare de pământuri noi și pentru a recolta de pe acestea peste 1 miliard de puduri de cereale.

Aceasta este ceea ce-i preocupă. Cine nu va fi de acord că unul este mai bun decît tunurile, că este mai bine să crești turme de vite decît să construiești crucișătoare, că este mai bine să construiești o școală sau un spital decît un bombardier?

Este oare necesar să ne stringem din ce în ce mai mult cureaua de dragul dimensiunilor și războaielor? Nu este oare mai bine să construim case, să ne hrănim mai bine, să ne îmbrăcăm mai frumos? Oamenii sovietici consideră că popoarele vor avea de câștigat dacă între țări va începe nu o cursă a înarmărilor, ci cursa construirii de noi locuințe, școli, universități. În ce privește U.R.S.S., ea este gata să participe la întrecerea pentru o viață mai bună.

Dar pentru acest lucru poporul sovietic, ca și toate popoarele de pe planeta noastră, are nevoie în primul rînd de pace. Uniunea Sovietică arată în mod limpede care este calea spre pace: încetarea cursei înarmărilor și interzicerea armei atomice. Mărețea descoperire a omului — energia atomului, trebuie să ușureze actualele suferințe ale milioanele de înfomețați și dezmoșteniți, trebuie să ajute milioanele de oameni să obțină o viață mai îmbelșugată.

Aceasta este calea lichidării scindării Europei în două lagăre ostile și a încheierii unei alianțe pașnice între toate țările europene, care să acționeze în baza principiului nobil — toți pentru unul și unul pentru toți. Aceasta este calea transformării tratatului nord-atlantic dintr-o unealtă a agresiunii într-un instrument al apărării păcii și securității popoarelor.

Dătătoare de viață sînt adierile vîntului de primăvară, adierile vîntului de 1 Mai. El aduce naturii flori, iar popoarelor — chemarea la prietenie, colaborare și progres. După Berlin urmează Geneva. Să se întilnească mai des marile puteri, să devină tot mai strînsă legătura politică dintre ele. Acest lucru este de folos păcii. Popoarele țin minte marea colaborare dintre aceste puteri în timpul războiului sînt împotriva fascismului. De ce deci n-ar înflori această colaborare în zilele de pace? Acest lucru îl cer cu persistență în ziua de 1 Mai Moscova și Londra, Pekinul și Parisul, Roma și Varșovia, Delhi și Phenianul. Acest lucru îl cer oamenii simpli din New York și Ottawa — toți aceia pe care îi bucură primăvara, fericierea.

Pacea este necesară tuturor. De ea are nevoie China nouă, unde un popor talentat și harnic de 500.000.000 de oameni își făurește noua istorie a vieții sale. Pacea este necesară Cehoslovaciei, care nu de mult a terminat îndeplinirea primului ei plan cincinal. Pacea este necesară polonezilor și ungarilor, românilor și bulgarilor, albanezilor și mongolilor — popoarelor care, în numele păcii, îndeplinesc mărețe fapte de eroism în muncă. Pacea este necesară poporului englez. Doar cursa înarmărilor nu îmbunătățește viața textiliștilor din Manchester. Pacea o dorește fierbinte poporul francez. Dar aurul de peste Ocean nu va readuce la viață pe tinerii francezi care au pierit în războiul mardar din jungliele Indochinei. Poporul indian are și el nevoie de pace. Dar războiul nu va face să crească cantitatea de orez necesară populației Indiei.

Să devină tot mai puternic vîntul de primăvară al prieteniei dintre Răsărit și Apus în toate domeniile vieții! Moscova își deschide ospitalieră porțile pentru oamenii de afaceri, pentru activiștii sindicatelor, pentru oamenii de știință, cultură și artă.

Tranzacțiile comerciale întăresc prietenia între popoare, contribuie la progresul economic. Comercianții englezi au fost mulțumiți de tranzacțiile încheiate în capitala sovietică. Sînt mulțumiți argentinienii și francezii, italienii și danezii, zecile de țări care fac comerț cu U.R.S.S. Acest lucru este în folosul popoarelor și înviorează relațiile economice dintre toate statele.

Minunată este ziua de 1 Mai, cînd totul înfloarește, cînd totul respiră pace și liniște. Minunată este această sărbătoare. În razele soarelui de primăvară filfite mîndru steagurile manifestanților de 1 Mai.

Un tren-magazin pentru deservirea feroviarilor

Trenul-magazin, alcătuit din câteva vagoane și o locomotivă, este așteptat totdeauna cu nerăbdare de feroviarilor de pe linia Leningrad-Baltica. Spre deosebire de alte trenuri, el nu trece în viteză pe lângă gările mici și halte, ci staționează mult timp aici, oferind cumpărătorilor mărfuri alimentare și industriale.

Feroviarul sînt anunțați din timp despre itinerariul și timpul de staționare a trenului. La fiecare oprire, vînzarea se desfășoară într-un ritm însuflețit. Sortimentul de mărfuri din secția alimentară este foarte bogat. Vînzătorul Ivan Ilihin oferă unt, diferite calități de mezeluri, șuncă, mere, bomboane, zahăr, crupe și multe alte produse alimentare. El muncește conștiincios, străduindu-se să deservescă cît mai bine pe cumpărători.

În vagonul alăturat se desfășoară comerțul cu mărfuri industriale. Feroviarul cumpără costume, paltoane, lingerie, ceasornice, mașini de cusut, aparate de radio și încălziminte.

Mihail Vasilevici Lapcenko, responsabilul secției de mărfuri industriale a acestui magazin, este o vechi cunoscîntă a feroviarilor. El călătorește de mulți ani cu trenul-magazin pe această linie, cunoaște gusturile cumpărătorilor.

Dacă cineva nu găsește marfa dorită, Mihail Vasilevici ia un registru în care notează comanda. La viitoare vizită dorințele cumpărătorului sînt satisfăcute.

Magazinul mobil al organizației de aprovizionare a muncitorilor de pe linia Leningrad-Baltica a staționat aici câteva zile. Cu acest prilej au fost vindute multe mărfuri necesare oamenilor care locuiesc departe de centrele mari.

Noi sanatorii de noapte pentru petroliști

Pe lângă una din exploatarea petroliere din Azerbaidjan — la Lokbatan — a început construirea unui sanatoriu de noapte pentru petroliști. Aici se înalță o frumoasă clădire cu două etaje în care, pe lângă dormitoare, se vor amenaja cabinete pentru tratament cu lumină pentru electro și hidroterapie. De asemenea se prevede construirea unui bazin de înot, unui teren de tenis precum și terenuri de baschet și volei. În acest sanatoriu se vor odihni zilnic zeci de persoane.

Un sanatoriu similar se construiește pe insula „Artem” pentru petroliștii de pe mare.

Vara aceasta se va deschide un sanatoriu de noapte pe litoralul Mării Caspice, la Buzevni.

Bugetul Leningradului pe anul 1954

La Leningrad a avut loc sesiunea Sovietului orașenesc de deputați al oamenilor muncii, care a aprobat bugetul orașului Leningrad pe exercițiul 1954.

Capitolul cheltuielilor din buget a crescut față de anul trecut, însumînd aproape 2.200.000.000 ruble. Mai mult de jumătate din această sumă va fi cheltuită pentru construcții capitale și renovarea caselor de locuit, pentru amenajarea orașului și pentru satisfacerea nevoilor culturale ale populației. În anul curent, la Leningrad vor fi construite case de locuit în suprafață totală de 400.000 metri pătrați. Construcția de case se va desfășura în special în cele mai importante raioane industriale ale orașului.

Se prevede de asemenea deschiderea unui număr de 150 noi magazine.

Sume importante au fost alocate pentru activitatea instituțiilor culturale.

Brigada de combaineri condusă de minerul Victor Radchevici de la mina Gorlooka (băzina Donbas) care într-o singură lună a extras cu ajutorul combinei K.K.P. 1 5400 tone de cărbune.

Conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe

GENEVA (Agerpres). — La 28 aprilie a avut loc cea de a treia ședință a conferinței miniștrilor Afacerilor Externe de la Geneva.

Ședința a fost prezidată de ministrul Afacerilor Externe al Marii Britanii, A. Eden. Secretarul Departamentului de stat american, J. F. Dulles, care a luat cuvântul, a căutat să prezinte într-o formă denaturată istoricul problemei coreene.

În continuare, Dulles a încercat să dovedească că un program efectiv de unificare a Coreei este cuprins în rezoluția din 7 noiembrie 1950 a Organizației Națiunilor Unite.

A luat apoi cuvântul ministrul Afacerilor Externe al R. P. Chineze,

Ciu En-lai. Cuvântarea sa a fost ascultată cu mare atenție de către delegații la conferință. Ciu En-lai a reconstituit adevărul istoric în problema coreeană și a reamintit cine este adevăratul agresor în războiul din Coreea. El a arătat totodată care sînt căile pentru rezolvarea justă a problemei coreene. Unificarea Coreei — a spus Ciu En-lai — trebuie realizată pe calea unor alegeri cu adevărat libere.

Guvernul R.P. Chineze, a subliniat Ciu En-lai, va lupta cu hotărîre și de acum înainte pentru apărarea păcii.

După cuvîntarea șefului delegației R.P. Chineze ședința a luat sfîrșit.

Greva generală a muncitorilor francezi

PARIS (Agerpres). — Răspunzînd chemării Confederației Generale a Muncii din Franța, la 28 aprilie muncitorii francezi din întreaga țară au declarat o grevă generală de 24 ore, în sprijinul revendicărilor lor cu privire la salarii.

Alături de muncitorii afiliați la Confederația Generală a Muncii și Confederația franceză a muncitorilor creștini, au mai participat la grevă și numeroși membri ai organizației Force Ouvrière, deși liderii de dreaptă ai acestei organizații au refuzat să organizeze greva de 24 ore împreună cu celelalte centrale sindicale.

Sosirea unor delegații sindicale de peste hotare

În Capitală au început să sosească numeroase delegații sindicale de peste hotare, pentru a participa la sărbătorirea zilei de 1 Mai în țara noastră.

Miercuri a sosit delegația Consiliului Central al Sindicatelor Sovietice.

Delegația, condusă de V. I. Ulin, președintele Consiliului Sindical Republican din R.A.S.S. Bașkiră, membru în Consiliul Central al Sindicatelor Sovietice, deputat în Sovietul Suprem al R.S.F.S. Rusă, este alcătuită din E. B. Kozlova, textiliștă din Odesa, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S., B. I. Samsonov, modelar la uzina de mașini agricole din Liubersk, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S.

În aceeași zi a sosit din R. P. Chineză, Wu-Sha-lang, membru în Co-

potrivit relatărilor agenției France Presse, greva a afectat încă din noaptea de 27 spre 28 aprilie principalele mijloace de comunicație, cuprinzînd în special gările din Paris, Marsilia, Lyon, Bordeaux, Vierzon, Rennes, Toulouse, precum și cele din nordul Franței. Și-au încetat de asemenea activitatea muncitorii de la oficiile poștale din Strasbourg, Grenoble, Poitiers, Marsilia și alte orașe, de la societatea de transporturi aeriene Air France de la aeroportul Orly, precum și de la numeroase alte întreprinderi.

mitetul Executiv al Federației Sindicatelor din întreaga Chină.

La sosire, oaspeții au fost întîmpinați de numeroși oameni ai muncii și activiști de răspundere ai Consiliului Central al Sindicatelor, în frunte cu tov. Stelian Moraru, președintele C.C.S.

Tot miercuri a sosit în Capitală delegația sindicatelor din R. P. Bulgaria, alcătuită din Ștefan Nikolov Gabrovski, președintele Sindicatului muncitorilor din P.T.T. și Paraschi-va Stoianova Hachamova, muncitoare textiliștă.

În Capitală, a sosit de asemenea o delegație de oameni ai muncii din Marea Britanie: Eduard Williams, sudor, Eduard Lloyd, miner, Ivor Davies, miner și Sam Wagenheim, croitor. (Agerpres)

S. U. A.

Nu de mult, președintele S.U.A., Eisenhower, a declarat la o conferință de presă că „este convins că n-ar fi înțelept să se sporească cuantumul salariului minimal” și s-a pronunțat împotriva oricărei spori a salariilor sub pretextul că S.U.A. se află într-o perioadă de „tranzitie economică”, aluzie evidentă la simptomele de criză care se înmulțesc pe zi ce trece. Pe de altă parte, potrivit datelor existente la finele anului trecut, în S.U.A. existau 10.500.000 de familii, adică 40-50 milioane de oameni al căror venit reprezintă mai puțin de jumătate din minimul de trai stabilit în mod oficial. La aceasta trebuie adăugat că în S.U.A. salariul mediu primit de femei nu reprezintă decît aproximativ 50 la sută din salariul mediu primit de bărbați, iar muncitorii sub 20 de ani nu primesc nici ei decît 50 la sută din salariile adulților.

În prezent costul vieții în S.U.A. este aproape de trei ori mai ridicat decît în 1939. Pentru a menține prețurile ridicate la alimente, monopolurile americane distrug anual sute de mii de tone de produse alimentare în timp ce în țară mor anual 300.000 de oameni din cauza subalimentației.

Un alt flagel care lovește crunt pe oamenii muncii din S.U.A. este șomajul. Numai în perioada noiembrie-decembrie 1953 — ianuarie 1954, numărul șomerilor din S.U.A. a crescut

Se adîncește tot mai mult mizeria oamenilor muncii din țările capitaliste

cu peste 2.000.000 de persoane, ajungînd în martie la circa 5.000.000. Mulți din cei ajunși la disperare pentru că nu pot găsi de lucru, se sinucid. S-a constatat că în S.U.A. la fiecare 35 de minute se sinucide un american și că o bună parte din acești sinucigași sînt șomeri.

Anglia

Ziarul „Reynolds News” a publicat declarațiile deputatului laburist Shaveross în legătură cu scăderea nivelului de trai al populației din Anglia.

„În anul 1953, a declarat Shaveross, consumul mediu săptămînal de carne a fost cu aproape 1.000 tone mai mic decît în 1950, consumul de unt a fost cu 15.000 tone mai redus în raport cu aceeași perioadă, iar consumul de ouă s-a redus cu 24 milioane bucăți. În această perioadă consumul de lapte a fost cel mai scăzut din ultimii patru ani, iar consumul de brînzeturi și de grăsimi alimentare s-a micșorat cu 500 tone săptămînal.

Franța

Revista „Notes et Etudes Economiques” publică ultimele date calculate de Centrul de studii și cercetări economice și sociale (C.E.R.E.S.) asupra costului vieții în Franța.

Oamenii muncii din țările de democrație populară pășesc cu avînt pe calea unei vieți noi

R. P. CHINEZĂ

După cum relatează ziarul „Gungjenjibao”, în prezent în capitala R.P. Chineze lucrările de construcție se desfășoară pe 60 de șantiere, printre care cel al fabricii de țesături de bumbac nr. 2 și al uzinei de produse farmaceutice. Se construiesc totodată o serie de clădiri pentru instituții de învățămînt, spitale și hoteluri.

La Mukden se construiește o uzină constructoare de mașini și o uzină metalurgică, precum și o serie de întreprinderi ale industriei chimice și siderurgiei.

Au început lucrările de construcție pe cele peste 40 șantiere din Tindao. Pretutindeni, în orașul Harbin, Tianjin, precum și în alte orașe ale R.P. Chineze se înalță numeroase schele de construcție.

În anul 1954, paralel cu dezvoltarea continuă a industriei grele, în R. P. Chineză va spori considerabil producția mărfurilor de larg consum.

După cum relatează ziarul „Jenminjibao”, anul acesta se va produce cu 58 la sută mai mult ulei vegetal, cu 23 la sută mai mult zahăr, cu 72 la sută mai mult sare, cu 73,5 la sută mai mult săpun, cu 26 la sută mai mult vin și produse spirtoase, cu 36 la sută mai mult încălțăminte de cauciuc decît anul trecut.

Sporirea producției de mărfuri ale industriei ușoare și alimentare va fi realizată în primul rînd prin folosirea rezervelor interne ale întreprinderilor.

R. P. POLONĂ

1 Mai — sărbătoarea oamenilor muncii din întreaga lume — este întîmpinată de oamenii muncii din R.P. Polonă cu un mare avînt.

Sarcinile de plan au fost depășite pe primul trimestru aproape la toate tipurile de produse ale industriei metalurgice. S-au realizat succese însemnate și în ceea ce privește livrările pentru industria constructoare de mașini. Datorită îmbunătățirilor tehnologice și organizatorice, producția de oțel pe metru pătrat de furnal a crescut cu 5 la sută.

La uzina metalurgică din Bobrek a fost dată în folosință o nouă secție de laminate. La Skawina a fost construită prima fabrică de aluminiu

din R.P. Polonă. La Nowa Wies a fost dată în folosință o nouă mină de minereuri feroase și neferoase.

REPUBLICA CEHOSLOVACĂ

Echipa de mineri condusă de Silvestr Szafarzyk de la mina „Armata cehoslovacă” din Karvina a săpat în decurs de o lună 507,5 m. de galerii cu trei fronturi. Echipa a aplicat metoda stahanovistului sovietic Boriskin, reușind astfel să depășească toate recordurile în acest domeniu din R. Cehoslovacă.

Ca rezultat al înaintării rapide, echipa a asigurat condițiile de funcționare pentru combina carboniferă condusă de echipa maistrului Vaclav Krejci. Echipa condusă de Vaclav Krejci, împreună cu combinerul Jozef Pala, a extras în decurs de o lună 11.260 tone de cărbune.

Minerii de la mina de cărbuni „Președintele Gottwald” din Horni Sucha, din bazinul carbonifer Ostrava-Karvina, au dat pînă acum peste 13.000 tone de cărbune peste prevederile planului, ceea ce reprezintă aproape o treime din întreaga cantitate de cărbune pe care și-au propus să o dea peste plan.

R. P. D. COREEANĂ

De la sfîrșitul războiului industria carboniferă a R.P.D. Coreene a fost parțial reconstruită, în ciuda faptului că 73 la sută din puțurile de mină fuseseră inundate și aproape tot utilajul minier fusese distrus de agresiunii imperialiste.

Minerii coreeni au muncit cu entuziasm și au folosit din plin tot utilajul minier existent pentru a obține cele mai bune rezultate. Astfel de pildă, minerii de la mina din Sarivon și-au depășit planul trimestrial de producție cu 33 la sută, iar minerii de la mina din Sinkan, provincia Phenanul de sud, au îndeplinit planul de producție pe primul trimestru cu 10 zile înainte de termen.

Colectivele de muncitori de la minele din Hamhin și Sansin au depășit de asemenea planul trimestrial de extracție a cărbunelui.

Anul acesta producția de cărbune a Coreei de nord va atinge o creștere de 150 la sută față de cea a anului trecut.

„Minerii de la mina „Noua Speranță” din Oberhausen, scrie corespondentul, duc o viață tot atît de întunecată ca și mina în care muncesc de dimineață pînă seara.”

Iată ce istorisește de pildă bătrîna soție de miner Maria Schultze:

„Patronii ne-au închiriat această locuință mizeră în care trăim și pentru care trebuie să plătim 55,10 mărci pe lună, ceea ce înseamnă foarte mult pentru salariul nostru de 200 mărci. Cumpărăturile le fac la băcănia Allermann, căci acolo se vinde pe datorie. De fiecare dată cînd încasăm salariul, avem de dat mai mult de jumătate din el pentru datorii.”

Cei 1.000 mineri din Oberhausen muncesc din greu, în condiții cu adevărat inumane. „Soții și fiii noștri, povestește Hanna Reisch, muncesc atît de mult încît deseori seara, înainte de terminarea lucrului, cad istoviți de oboseală. Ajunși acasă, ei nu mai au putere nici să mănînce sau să vorbească. Se culcă și dorm pînă în zori cînd începe o nouă zi istovitoare. La 40 de ani, un miner care a intrat de tînăr în mină, nu mai poate lucra. Asistența socială este ca și inexistentă.”

„Viața noastră înseamnă muncă extenuantă, un noian de griji și veșnica obsesie a concedierilor”, a declarat un alt miner, adăugînd că salariul mediu de 200 mărci pe lună nu ajunge nici pe departe pentru asigurarea minimului de trai necesar unei familii de două persoane. (Agerpres).